

Kiss Csaba

KUN LÁSZLÓ

királydráma

Személyek

Gyerek		
Fiatal		IV. László, magyarkirály
Érett		

Erzsébet anyakirályné
Kőszegi Henrik
Csák Mátyus
Ladomér, váradi püspök
Fülöp, fermói püspök, a pápa legátusa
Árbuz, kun vezér
Kézai Simon, írnok

Kis Izabella, a Gyerek jegyese
Érett Izabella, a felesége
Édua, kun lány, a szerelme

Béla, macsói herceg

Törtel, kun harcos
Kemencse, kun harcos
Mandula, kun lány
Köpcsecs, kun lány

Kép

Mint a festett iniciálék százredőjű, gyűrtarcú királyai, egyenes háttal ül a Gyerek a trónon. A trón padnyi festett hasáb fából, egy emelvényen fekszik. A festés is egyszerű – az éleken végigfutó háromujjnyi vörös keret, közepén elmosódott folt, címerféleség. Régi, ügyetlen ábra – az is lehet, hogy a gyerek rajzolta oda üres óráiban.

Oldalt két másik király ül, egymással szemben: az Érett László és a Fiatal. Ugyanaz a király, csak később. A Fiatal a jogart tartja, könnyedén, hetykén, mint a festett iniciálék lovon léptető győztes királyai. Az Érett az országalmával játszik, feldobja, elkapja, vigyázva, hogy a kereszt fel ne sértse a kezét. Régóta csinálja, nagy ügyességre tett szert.

A Gyerek tizenkét éves, a Fiatal kétszer annyi. Pár évvel éretlenebb a halálához közelítő Érettnél.

Első felvonás

1. NYITÁNY

- GYEREK *(ámulva, hencegve)* Kilenc szent! Te jó ég! Nincs még egy ilyen család a világon! Akinek kilenc szentje volna. A pápa is büszke ránk. És igazi szentek mind, csodatevők, országjobbítók – az én ükapám, dédapám, és a kis Margit néném, a nemrég megboldogult. És a pogány rokonok, kik a keresztség előtt éltek, azok is nagy királyok voltak mind: Árpád, Álmos, Attila, magyarok, hunok – reszketett tőlük, aki élt, az egész világ.
- És most én vagyok. Két éve király. Nem nehéz a korona. Csak jól kell tartani a fejet, se előre, se hátra. Akkor úgy ül rajta, mint egy fészék. *(megsimogatja a koronát, vigyázva, hogy meg ne mozduljon)* Biztos van benne régi hajsza is, Istváné, kunverő Lászlóé – Imre hercegé... micsoda hajszaalak!
- FIATAL Jó király voltam, amikor hagytak: jó király. Csupa öregember meg sehonnai kóbor népség volt a támaszom, és aki reggel mellém állt, estére megtagadott – mégis úgy vágtam át közöttük, mint csuka a nád között, mert erős voltam, és használtam az erőmet. Így örizzen meg az emlékezet.
- ÉRETT Soha nem látott belém senki. Soha! Lerántottak, megtapostak, maguk alá gyűrtek – és én felálltam, újra, meg újra. Hopplá, a király! Nincs ember, akit át ne ejtettem volna. Rossz király voltam – de nem bánom. Egy pillantásnyit sem. Jobban esett, hogy kedvemre élhetek, lator voltam lelkem legsóvárább mélyéig – mint a kor! Mit játszom a szent királyt?

2. JEGYESEK

Félénk, fehér kislány érkezik, Izabella. 11 éves. Idegen zöngékkal beszél, a szőrendet törve – de nagy igyekezettel, hogy tisztán, pontosan ejtse. Ettől olyanok a szavai, mintha formalinból húzná elő őket.

- IZABELLA Jól aludott, fölséges jegyesem?
- GYEREK Si, caro.
- IZABELLA Cara! Nem caro.
- GYEREK Akkor pedig felséges, nem fölséges... Fölséges az étel...
- IZABELLA *(kuncog)* Tejfelséges... én tejfelséges jegyesem... Signor Ladislav, re d'Ungheria, Dalmatia, Croatia et tutto del mondo. *(játékosan meghajlik)* Maga mellé engedi trónjára, felség? Jól mondta?
- GYEREK Mondtam.
- A kislány felül László mellé a trónra. Hallgatnak.*
- IZABELLA A csehországi miatt felkelt ily korán?

GYEREK *(nehezen, szinte suttogva)* Ma jön, úgy hírlík...

IZABELLA *Vagy holnap... vagy soha... felissza őt föld, mint a vízt... ne gondolsz rá!*
Ülnek, hallgatnak.

IZABELLA *(kuncog)* Még nagy ország-korona is feltette csehországi miatt? Kipróbálhatsz én is?

GYEREK Nem. Ez nem játék.

IZABELLA *(megsértődik)* Akkor ülsz itt egyedül! *(gúnyosan)* Kicsi király, nagy fej.

GYEREK Ne menj el! Bellaiza, kérlek!

IZABELLA Akkor ideadsz?

GYEREK Nem... Nem adom, de el se menj... kérlek... cara!

IZABELLA Fúj! Irigy király. *(leül a trón lábához, vékony térdeit felhúzza, magához öleli)*

GYEREK *(békülékenyen)* Azért nem adom, mert nagy neked... Nézd! *(fejére teszi, és az aranyabroncsban tényleg eltűnik a csöppnyi kislányfej – büszkén)* Látod, fej kell ehhez.

IZABELLA *(duzzogva)* Neked is fülek tartják. Begyűrsz alá kétoldalt... aztán dörzsölsz este, hogy ne zsibbadja...

Simon írnok jön, írotáblán viasz-olvasztó mécset, tollszárákat, és néhány kemény, kunkorodó ívet hoz

GYEREK Megjött már?

KÉZAI Nem tudom, felség. Egy lélek sincs sehol... az utcán sem. Persze véletlen is lehet... de egy lélek se...

IZABELLA Jól aludt, páter Simai Kéz!

KÉZAI Ki emlékszik már arra, donnácska. *(a Gyerek elé teszi az iratokat)* Írja alá, kifség.

GYEREK *(eltolja magától)* Majd máskor... *(feszülten)* Miért nem jön már senki? Anyám hol van?

KÉZAI Nem láttuk még az anyakirálynőt, felség.

IZABELLA *(belekotor a levelekbe)* Adomány... adomány... minden reggel adomány...

KÉZAI *(éllel)* Mit tegyünk? Úgy elszaporodott az érdem, hogy folyton folyvást jutalmaznunk kell.

IZABELLA Ezt az egyet, király kedves! Hadd teszi rá pecsét kis Izabella.

A Gyerek lassan, kacskaringósan, mint folyékony paszományt odakanyarítja az iratra a nevét. Izabella már olvassza és csöppenti a vérszínű viaszt, nyelvét is kidugja az óvatos élvezettől.

3. MÉSZÁRLÁS

Holtfehéren érkezik Béla, macsói herceg, az ország nádora. Alig tud beszélni, össze-vissza kiabál, hadonász a félelemtől.

- BÉLA Itt van... Megjött! Megérkezett! *(átrohan a termen, eltűnik, csöpp idő múlva újra beviharzik)* Mátyus hol? És Ladomér? Épp ilyenkor hagyják magára az embert! *(észreveszi a tollszáraz és pecsét-tüzek között játszó Gyereket és viasz-maszatos jegyesét)* Az istenért, felség. Elment az esze! Itt a cseh-országi, és felséged játszik! Menjen innen, Kézai! Takarodjon! *(kilökdösi, elveszi Izabellától a koronát)* Hol a jogar? A fenébe! Az alma... minden szanaszét! *(elveszi a Fiattól és az Érettől az uralkodói kellékeket, a Gyerek kezébe nyomja)*
- IZABELLA Embert esz, hogy így félsz tőle mind?
- BÉLA *(a Gyereknek)* Üljön egyenesen, és ne szóljon. Bármilyen legyen, hallgasson! Egy szót se!
- GYEREK De miért??
- BÉLA *(félelmében ordít)* Nem akarjuk, hogy itthon maradjon! Nem magyarázunk, csak nem akarjuk, és kész! Menjen vissza!
- GYEREK A többiek hol vannak? Mátyus, Ladomér, anyám? Így félünk tőle, és ketten fogadjuk...
- BÉLA Nem fogadjuk, felség! Még csak az hiányozna! *(ordít)* Nem fogadjuk!
- IZABELLA De hát azt mondta, hogy itt van.
- BÉLA Lent! A kapuban. Parancsot adtam, hogy ne engedjék be. És vágják le, ha ellenáll! *(a belépő Mátyushoz)* Na végre! De jó, hogy jön, Mátyus! Parancsot adtam...
- MÁTYUS Tudom... Én nem javasolom, hogy féljünk tőle. Hazajött, meg kell hallgatni mit akar...
- BÉLA *(a hisztéria küszöbén)* Akkor hallgassa meg kegyed! Tessék... hallgassa meg!
- MÁTYUS Ej, szedje már össze magát! Bizonyára a német császári trón ügyében jött... majd elmondja...
- BÉLA Nem! Szó sem lehet róla! Ha a király ma a színe elé engedi, többé nincs mód elbánni vele! Ha ma nem bűnös, holnap mitől lenne az?
- GYEREK Ma mitől bűnös?
- BÉLA Soroljam?! Tényleg ezt akarja? Elárulta felséged édesapját, a királyt...
- GYEREK Mert nagyapám, az öregkirály pártján állt.
- BÉLA Várait átjátszotta a cseheknek, morváknak, sehonnai jöttmenteknek. Nincs árulás, hiteség, összeesküvés, aminek szálait ne a Kőszegiek rángatnák!
- MÁTYUS Akkor is, hat év után hazatér, fogadni kell.
- BÉLA Akkor vegye át kegyed a nádori láncot, és tájék sarkig az áruló előtt a kaput!

MÁTYUS Elég! Hallgass már!

Csend – belép Ladamér. Sűrű főpap, halk modorral.

LADOMÉR Nem jött még?

BÉLA Feltartóztatta az őrség a kapunál.

LADOMÉR Hiba.

BÉLA Tegnap még vérdíj volt a fején, és ma hímzett szőnyeggel fogadjuk?

LADOMÉR Ingerelni volt hiba.

MÁTYUS Azt se tudjuk, mit akar.

BÉLA Nem értem, mitől lett ilyen nagy barátja kegyed?

MÁTYUS Nem vagyok barátja... Csak azt mondom, egy ekkora ellenséget fogadni kell!

BÉLA Hát akkor tessék, fogadják! Itt a lánc, uraim.

Nyújtja a nádori láncot előbb Mátyus, majd a Gyerek felé. Ott reszket a levegőben a legfőbb rang. Majd lehull a földre. Bejön Erzsébet, az anyakirályné. Oroszlánsörényes, egyedül öregedő kun asszony, szénnel kihúzott szemmel.

ERZSÉBET Mi ez a csend?

Egymásra néznek, ki feleljen, mit.

IZABELLA Sárkány repült haza, cseh király válláról.

ERZSÉBET Hol van?

BÉLA A vár előtt, a kapunál...

ERZSÉBET Fogják le! Azonnal! Vasra vele! Intézkedjék, nádor! *(Senki nem mozdul, Erzsébet felveszi a földről a láncot, dühösen odalöki a macsói hercegnek)* Eredj már, Béla!

MÁTYUS Ottokár hívét, legjobb magyar barátját hiba lenne vasra veretni. Most, a cseh-német háború küszöbén!

ERZSÉBET Le a fejét, és azután majd sajnálkozunk!

BÉLA Igaza van az anyakirálynénak... Holtan sem árthat többet, mint élve ártott!

MÁTYUS *(indul)* Én ebben nem szeretnék részt venni! Nehéz, gonosz ember... de nem áruló!

ERZSÉBET Szűk lett a hűség, Mátyus?

MÁTYUS Egymaga jött, önként, fegyvertelenül.

ERZSÉBET Attól hogy védtelen, még nem ártatlan az ember.

LADOMÉR Királyné, engedelmevel! Így semmire nem megyünk... Azt tanácsolom, hallgassuk meg, mit mond...

ERZSÉBET Szó sem lehet róla!

LADOMÉR *(folytatja)* ... mit mond, öfelsége. A király. *(A Gyerekhez fordul)* Mit tegyünk, felség?

Mindenki döbbsenten néz a főpapra. Majd a királyra. A Gyerek zavartan pillant körbe: anyjára, Mátyusra, Lodomérra. Ilyen helyzetben még nem volt.

ERZSÉBET *(gúnyosan)* És utána hallgassuk meg a kis Bellácskát is! Ha már játszani akarnak az urak. *(a Gyereknek)* Ne haragudj, fiúkám, hisz tudod, hogy szeretlek, féltetek! Ne hallgass rájuk, át akarják nyomni rád a választ. Nézd, hogy mossza a kezét mind!

LADOMÉR Mi tanácsol, felség? Mit tegyünk?

ERZSÉBET Hagyják békén a gyereket!

GYEREK Anyám... ha szabadna... megengedi...

Elhúzódik anyja öleléséből, Erzsébet feláll, dühösen hátravonul a trón mögé.

GYEREK *(zavartan, bizonytalanul feláll)* Én... mi... Magyarország, Dalmácia...

ERZSÉBET Tudjuk fiam, az összeset! Az a kérdése a nyájnak, hogy mit tegyen? Fusson vagy bégessen?

Gyerek nagy gondban, anyját se szeretné megbántani, de szajkózni sem.

LADOMÉR Bátran! Amit gondol, felség... Érzése szerint...

Hosszú csend után meglepően tisztán, éretten.

GYEREK Azt szeretném... azt kívánom... szálljon meg a kapun kívül. Ma nem fogadom...

BÉLA Ez is jobb a tárt karoknál! Hallották, uraim! A király akarata: ma nem fogadja! *(indul kifele)* Szólok, hogy közöljék ezt vele!

ERZSÉBET És ha ellenkezni mer, ne habozzanak.

Belép Kőszegi Henrik, a „csehországi” halkán, lassan. Termetét a durva, nyűtt porköpeny még nagyobbá teszi. Egy tömb. Az a fajta ember, akinél a düh és a kedély együtt jár. Akkor veszélyes, ha nevet. Mint most.

KŐSZEGI Ki tart engem vissza attól, hogy a király színe elé lépjek? Hát könyörögnie kell Kőszegi Henriknek, hogy hat év csúfos bujkálás után a magyar király előtt megjelenjen? Várnia kell neki, IV. Béla hű emberének, hogy a király bizalmát, és mindazt, amit a jó magyar urak a távollétében széthordtak, jogos tulajdonát a király kezéből visszanyerje? És se Csák Mátyus, se Béla, macsói herceg és magyar nádor, meg Lodomér váradi püspök, se az anyakirályné az üdvözlésére nem siet? *(Nevet)* Semmit nem változtatok! – De legalább te, László, királyom és uram, aki gyűlölködéseinkben ártatlan vagy, legalább téged hadd öleljelek meg! *(felrántja, magához szorítja)* László, László! Ha tudnád, milyen jól esik a neved annyi Vaclav, meg Ladislav és Vaszilij és Boleslav után. László! Hogy megnőttél, fiam... Hat év! Mindjárt túlnősz rajtam. IV. László király!

GYEREK Ma... most nem fogadlak, Henrik.

KŐSZEGI Mi?

LÁSZLÓ Nem fogadlak...

Csend. Kőszegi megfordul, körülnéz a jelenlevőkön

KÖSZEGI Ki adta ezt a gyerek szájába!?

LÁSZLÓ Én... én magam... nem fogadlak most...

KÖSZEGI Nem igaz! Te szeretsz engem! De ki áll a király szeretete és Henrik hűsége közé megint?

ERZSÉBET Ki hívott haza? Miért jöttél?

KÖSZEGI Volt egy szép, régi kun szokás, hogy a feleséget együtt temetik a férjével. Te miért vontad ki magad ez alól, Bözse?

MÁTYUS Csendesebben, Kőszegi... kérni jössz, és sértegetsz!

KÖSZEGI Nocsak, előbújt a bagoly a kéményből... az halált jelent!

GYEREK Elég... Végeztünk mára! *(feláll, indulna)*

KÖSZEGI Én hat év keserű száműzés után, az igazamért jöttem haza...

BÉLA Félre! Félre az útból! A király visszavonul!

KÖSZEGI Ágálsz, Béla! Macsói bán! Szégyennádor...

MÁTYUS Engedd őket! Hadd menjenek!

BÉLA Nem fogad ma, nem érted?!

KÖSZEGI *(visszarántja)* Megállj, Béla! Te fordítod ellenem a királyt? Apját is te uszítottad ellenem...

BÉLA Mert mindig te vagy a jámbor, s gazok a többiek... Állj félre az útból! Eressz!

Terelné, tolná el Henriket a király útjából, de ahogy a vállához ér, nem is látni pontosan hogyan, Henrik egy mozdulattal lecsapja csuklóból a kezét, Izabella felsikolt, a többiek döbbenben állnak. Béla a trón mögé menekül, Henrik üvöltve utána.

BÉLA Segítség! Gyilkos! Segítsetek, az Istenért! Segítség!

ERZSÉBET Őrség! Hívják az őrséget!

KÖSZEGI *(ordítva rohan a menekülő Béla után)* Én hű voltam, végig, tizenöt éven át. Ugyanazt a királyt, IV. Bélát szolgáltam – akkor is, amikor fent volt, és osztott, és akkor is, amikor tulajdon fia, kegyed nagyétvágyú apja Ipoly várában szorongatta... és éjszaka a farkasokkal üvöltötte, hogy saját kezűleg vágja le, ha nem hajt fejet előtte. Apa a fiúnak! Értitek! Az ilyen nőstények és gazok miatt! És még ő taszigál félre a gyerekkirály mellől... Hát pusztulj innen, Béla! El az utamból!

Utoléri, megragadja, és lemészárolja a trón mögé menekült Bélát. Olyan indulattal – mint mondják – hogy az apácák alig tudták a testet a temetéshez méltó formába hozni.

KÖSZEGI Egy patkánnyal kevesebb!

ERZSÉBET Őrség... őrség! Gyilkos! Fogják le!

KÖSZEGI Inkább takarítókat hívj, asszony, ne szaglódjon itt a vére.

ERZSÉBET Hát nincs senki... aki szólna, válaszolna!

Csend. Senki nem néz sehova.

MÁTYUS Henrik! Országos gyűlést hívunk össze...

KÖSZEGI Persze! Magam is ezt kívánom! Ítéljen a törvény, ne az indulat.
Gyerek feláll, odalép Béla holttestéhez. Nézi a szétkaszabolt, forró, véres húscsomót.

KÖSZEGI *(Gyereknek)* Én igaz barátja voltam kegyed apjának, amíg ez a patkány...
Gyerek idegesen int, Henrik elhallgat.
Áll a tetem fölött, arca sápadt, mint a téli hold, egész teste remeg. Alig bír megszólalni.

GYEREK Béla, macsó herceg... az unokafivérem... barátom... nádorom volt.

KÖSZEGI Csak sajnálni tudom, felség, ilyen kiváló ember... és mégis patkány.

GYEREK *(majdhogy sikítva)* Térdre! *(megvárja, míg Henrik kevély alávetettsége jeléül kissé megroggyantja egyik térdét. Áll az óriás előtt, bizonytalanul, tehetetlenül, félve – hangját düh és sírás fojtogatja)* Köszegi Henrik, koronánk alattvalója... aki jószágunkat... jó szándékunkat nem méltatva... bátyánkat... *(meginog és összezsugorodik, Henrik alig bírja elkapni)*

MÁTYUS Mi az? Mi történt?

LADOMÉR Elájult! Rosszul lett...

Döbbsenten nézik a fehér, élettelenül ernyedt test.

ERZSÉBET Az istenért! Mi lelte?

KÖSZEGI Elájult kissé a vértől...

Lefektetik, ruháját megnyitják, szívét dörzsölik.

MÁTYUS Nem ájulás ez... keze, mint a jég!

ERZSÉBET S a szíve sem ver!

LADOMÉR Idegláz ez, esküszöm! Idegláz! Hogy ráng az arca... szeme kifordult fehérjéből...

ERZSÉBET *(rázza)* Fiam, kisfiam! Ébredj fel... Víz! Hozzanak vizet!

MÁTYUS Gyorsan ágyba... idegláz ez! Ne rángassa!

ERZSÉBET Orvost! Hívják az orvost! Vigyük a szobámba... Óvatosan!

Iszonyú rohangálás, ordítás, ajtók csapódása. Négyen markolják, és rohanva viszik a palástba göngyölt ernyedtestet.

KÖSZEGI Király, és nem bírja a vért?! Szépen vagyunk.

FIATAL *(tehetetlen gyűlölettel)* Akkor kellett volna végezni veletek, az egész áruló főúri karral. Kés alá mindnyájatokat, mint a gyapjas birkát. Ítélet nélkül, rögtön, nem gondolva joggal, igazsággal, semmivel. Lenyomni a fejeteket a tölgyfacsutakra, és egyetlen lendülettel, hogy égisz fröccsenjen a véretek... A vér! Egész életemet végigkísérte. Vakon, nyüszítve sodródtam benne, mint a kutyakölyök... és nem mertem belétek harapni! Vér nélkül pedig nincs király!

KÖSZEGI Ezt addig is magamhoz veszem... Nehéz idők jönnek... *(felveszi a nádorláncot, megtörli, zsebre vágja)* Mégse maradjon nádor nélkül az ország. *(kimegy)*

4. VÉR

Izabella döbbsen nézi a földön fekvő véres kezét. Letérdel mellé. Az Érett közelebb lép a lányhoz.

ÉRETT Hogy nézi, bűvöli, issza... nem ájuldozik, szeme sem rebben, nem fordul ki élettelenül. Micsoda ellentmondása a természetnek, hogy ez a kis nápolyi holdsugár, akiben az élet hideg szikrája sem csillan, révületbe esik a vértől, nem sikoltoz, nyivákol, kapkod repülőse után, hanem szemével issza... kezét is megmártaná benne, ha ruhája szegélyét nem féltene. Meglestem, mikor először nővé érett – carissima nostra consors – állt az esztergomi vár színes kövekkel kirakott fürdőjében, és ugyanilyen megbűvölve nézte, hogy folyik végig fehér combján a sötét, szinte fekete vér. Ugyanez a tekintet, sem félelem, sem undor – csak végtelen kíváncsiság. Biztosan érezte, hogy ez az élet vize – amiből benne egy forró csepp sincs... *(ujját belemártja a vérbe, oda tartja a lánynak, mintha udvarolna)*

ÉRETT Vér...

IZABELLA *(felnéz rá)* Minket is fognak megölni?

ÉRETT Nem... nem hiszem...

IZABELLA Grazie... *(fejét meghajítja, térdből biccent, jó kislány és kimegy)*

FIATAL *(cinkosan)* Ilyen tiszta lélekre kár volt húst pazarolni, jól meglenne test nélkül is, lebegve.

Sötét.

5. MIATYÁNK

Egy hónap telik el.

Kis fehér ágyon érkezik a király teste, négy szerzetes hozza virrasztóéneket énekelve. Mögöttük az anyakirálynő kun ruhában, félig tébolyodottan.

MIND *(ének)* Jaj hát nektek, egek, mert ti is elfogytok,
Tündöklő nap és hold, fényes csillagzatok,
Jaj, hegyek, jaj, völgyek, laposak és halmok,
Kiknek mulandóság beígért jutalmok.

ERZSÉBET *(a szerzetesekhez)* Tegyük le a trónra. És húzzák meg a harangokat! Az összeset! Az egész országban! Imádkozzon mindenki, hogy fiam, a király eszméltre térjen!

Nekitámasztják az ágyat a trónnak, kétoldalt letérdelnek a feje mellé. Énekelnek.

MIND Jaj, ember nemzet, jaj, sárból épült nép,
Jaj, a föld hátára gyengén kiépült kép,
Gondolod a vég elkerülhetetlen, által lép,
Ládd-e, hó a nyárban miképp maradhat ép.

Kézai jön Izabellával, nem veszik észre a Gyerek mellett térdelő királynét.

KÉZAI *(Izabellának)* Búcsúzzon el tőle... ki tudja, láthatja-e még.

ERZSÉBET *(magán kívül)* Mit kárál, ember!? Mit kárál! A király él!

KÉZAI *(riadtan)* Isten tartsa meg... éltesse sokáig!

IZABELLA *(a test fölé hajol, megfogja a hideg kezét)* Lázló... én beszél... carissima jegyes... hallja édes?

ERZSÉBET Ne sirasd már te is! Él! Nem látod, hogy él!

IZABELLA Igenis, asszonyom... nem sírsz... egy könny se... nem...

Megszólalnak a harangok. Lodomér jön sietve.

LADOMÉR Miért hozatta vissza a testet, asszonyom?

ERZSÉBET Mert itt a helye!

LADOMÉR A kolostorban sokkal méltóbban...

ERZSÉBET Kőlapok és élő halottak között?! A fiam él.

LADOMÉR Hiába hurcolja körbe-körbe, a foga között, mint macska a kölykét! Az Úr kezében van, meggyógyul vagy meghal, itt ember már nem segít.

ERZSÉBET Itt jól van. Itt marad. *(leül a trónra, nézi fia vértelen arcát)*

MÁTYUS *(jön dühösen)* Megvesztek a papok, Lodomér?! Mi ez az éktelen harangozás?

LADOMÉR A királyné parancsa.

ERZSÉBET Hogy imádkozzanak érte!

MÁTYUS Megörült, asszonyom!? Világgá kongatjuk, hogy halálán a magyar király, hadd örüljenek az ellenségeink!

ERZSÉBET A király él!

MÁTYUS *(Lodomérnak)* Azonnal állítsa le! Vagy levágatom a harangköteleket!

Lodomér int az egyik szerzetesnek, az csendben kimegy.

LADOMÉR A király sorsa Isten kezében van, amerre akarja, arra hajlítja. Imádkozzunk érte! Mást nem tehetünk.

Kintről a harangok elhaló kongása.

Pater noster, qui es in coelis,
Sanctificetur nomen tuum,
Adveniat regnum tuum... *(A többiek halkán mormolják utána)*

ERZSÉBET Bezén attamaz kenze kikte,
Szenlészen szen adon dösön szen küklön,
Nitziégen gerde ali kikte...

KÉZAI *(halkan)* Kérem, asszonyom... az érsek úr nem engedheti...

ERZSÉBET ...bezén akomozne oke mezne
Ber bezge pibütör küngön...

LADOMÉR Magyarul, ha latinul nem tudja.

ERZSÉBET Il bézen méne mezne,
Neszem bezde jermez bezge...

LADOMÉR Követelem, hagyja abba!

ERZSÉBET *(hangosabban)*
 Ilmte bezne olgyamanga
 Kutkor bezne olgyamanna...
 Szen borson boka
 Csalli bocson igyi tenger
 Ammen... A fiamért én ezt imádkozom.

LADOMÉR Nem vitatkozom. Mindenki mondja magában. „Ave Maria, gratia plena...”
(meghajtja a fejét, imádkoznak, egyhangú mormolással, mint a távoli vihar)

6. NÁDOR

Az alkonyat lassan ellepi őket, a nagy vörös napkorong fényében látszik imára görnyedő alakjuk. A háttérből magas, sötét alak közeledik, Kőszegi Henrik, kezében négy vaskos, zsíros gyertya. Észreveszi a trónnak támasztott, gyolccsal bélelt ágyat, a Gyerek körül halk mormolással térdelőket.

KŐSZEGI *(döbbenet)* Olyan csendben vagytok... azt hittem...

ERZSÉBET Hogy meghalt, ugye? Ezért jöttél, lélegzetet lesni: él-e még?

KŐSZEGI Részvétellel jöttem, Erzsébet... fogadd tőlem a gyerek javára! *(nyújtja a gyertyákat)*

ERZSÉBET Minek ez a ravatali csokor? A fiam él!

KŐSZEGI Mit hoztam volna? Papírsárkányt, kislovat?

ERZSÉBET Semmit! Jönnöd sem kellett volna! Hajolj közel hozzá... érintsd meg! Ilyen hideg legyen testedben a vér, élj, de ne érezz – ezt kívánom.

KŐSZEGI *(megérinti a gyerek kezét)* Nem akartam betegségedet, kiskirály. Keresztet állítok, kápolnát építek, ha felépülsz... *(csend, csak a gyertyák sercegése)*

ERZSÉBET Leróttad részvéted, mi tart még itt?

KŐSZEGI Beszélnem kell veled, veletek. Kényszerű, országos ügyben.

ERZSÉBET Nocsak! Melyik országában?

MÁTYUS *(halkan)* Elég már! Hallgasd meg végre, asszony!

ERZSÉBET Férjem és fiam gyilkosát?! *(Kőszeginek)* Ha ország lenne ez, tényleges ország, szél csiklandozná meztelen talpadat, ahogy ide-oda himbál egy kötél szél... ha törvény lenne itt.

MÁTYUS *(megnyomja a szót)* A **nádor** kéri, hogy hallgasd meg!

ERZSÉBET *(döbbenet)* Nádor? *(körülnéz a jelenlevőkön)* Miről beszél, urak?

LADOMÉR Fájdalmadban nem zaklattunk ezzel...

ERZSÉBET Nádorra a gyilkost? Milyen jogon?

MÁTYUS Békét szerezni jött haza... És címében megerősítette a nemesség is. Mert Ottokár, cseh király...

ERZSÉBET Mátýus, az istenért! Hát mindenből csak a gyáva érdek szól!? Nádorra egy gyilkost, mert barátja a cseh mézárosnak? És ha döghalál tör ránk, akkor egy bélpoklost tesztek nádorra, mert barátja a halálnak!?

MÁTYUS *(ráordít)* A mindenségét, asszony! Meddig káralsz még?! Százezres sereggel elindult Prágából a cseh király, te pedig fejedet a zsolozsmákba fúrva se nem látsz, se nem hallasz! És közben világgá kongatod, hogy haldoklik a király...

LADOMÉR Csendesebben, uraim! Kérem... nagyon kérem... türtőzzenek!

Csend, csak a szerzetesek mormolása.

MÁTYUS Férjed emlékére, kérlek! Erzsébet! Hallgasd meg Henriket!

KŐSZEGI Megindult a cseh sereg...

ERZSÉBET Mint minden tavasszal... Mi a hír ebben?

KŐSZEGI *(elneveti magát)* Az ördögbe, asszony, de nehéz veled! Nem ellenünk jönnek!

ERZSÉBET Hát?

KŐSZEGI A nyugati birodalom trónja, a német császári korona a tét. Ezért jöttem haza, ezt jelenteni, hónapja már...

ERZSÉBET És ha nem mi... akkor ki az ellenség?

KŐSZEGI Valami kis svájci gróf... Holzburg Rudolf vagy Hofsberg vagy Harzburg, Habsburg... valami ilyen tüsszentésszerű. Semmi kis eltévedt legyecske Ottokár levesében. Épp ezért választották őt császárrá, koronás bábbá a német várurak! De Ottokár ezt nem fogadta el, összeszedett minden élő és elevent tartományaiból, és akkora sereggel, mint a nyári zivatar most rázúdul erre a sehonnai kis grófra. Az a kérdés, hogy ki mellé álljunk? A győzhetetlen cseh sereg...

ERZSÉBET Senki mellé. Nem avatkozunk be.

KŐSZEGI Asszony! Bizonyára nem értetted jól: a nyugati világ trónusa a tét...

ERZSÉBET A magyar korona távol marad ettől. Férjem egész életében vele viaskodott – és fia most Ottokár hadsegédje legyen?

MÁTYUS Nem lehet egy halott emlékének áldozni józan ész, előnyt, országos érdeket...

ERZSÉBET Végeztem, uraim! A királyi had itthon marad.

KŐSZEGI Kénytelen leszek a király utódlását felvetni...

ERZSÉBET A király él!

KŐSZEGI Lélegzik! Addig is a koronatanács...

ERZSÉBET *(ordít)* A király él!

Csend, csak a gyertyák, s a lihegés.

KŐSZEGI *(halkan)* Országos gyűlést hirdettem jövő hétre...

ERZSÉBET A magyar sereg a király neve nélkül nem mozdul!

KŐSZEGI Vasárnapra országos gyűlést hirdetem Budára...

ERZSÉBET Nádorra tehetnek százszor is, szükségből, számításból, gyávaságból, de a királyt, amíg él, én képviselem. És innen sem ő, sem én, sem a sereg el nem mozdulunk!

KŐSZEGI Mit akarsz, asszony?! *(alig bírja fékezni magát, hogy neki ne essen)* Vasárnap eljövök, és a nyakadnál fogva húzlak az országos gyűlés elé: ott mond el mindenki előtt, hogy mit csináljunk Ottokár hadbaszállásának hírével? – És kérjél törvényt ellenem, állok elébe. Ezek ismernek! De te ki vagy? Jöttment kun szuka! *(kimegy)*

Kőszegi kirohanása után nehéz csend ül a teremre.

MÁTYUS Vasárnap el kell menned közéjük, nem térhetsz ki...

ERZSÉBET Imádkozzunk!

LADOMÉR Nem jó ez így, Erzsébet. Már csak férjed barátai maradtunk... De meddig tarthat össze minket egy halott?

7. CSODA

Halk, épp csak hallható hang a betegágy felől.

GYEREK A vélumot.

ERZSÉBET *(Ladomérnak)* Tessék?

LADOMÉR Nem szóltam.

MÁTYUS Én se...

ERZSÉBET Nem is hallottátok?

LADOMÉR De... mintha az imént...

Nézik a fehér párnán nyugvó élettelen fehér arcot. Hamarosan újra, elhalón, alig érthetően.

GYEREK A vélumot.

ERZSÉBET Istenem... Ő szólt! Megszólalt! Feléledt a fiam...

Mindenki odasereglik az ágy köré, feszülten nézik a Gyereket, közelebb hajolnak hozzá.

LADOMÉR *(suttogva)* Csoda történt! Isteni csoda!

MÁTYUS Feléledt a Király!

A szerzetesek kirohannak, ujjongva, ordítva végig a visszhangos folyosókon, „Csoda! Csoda történt! Feléledt! Megszólalt a király!”

ERZSÉBET Nyisd ki a szemed, édesem, gyermekem!

LADOMÉR Azt mondta, hogy... valami olyasmit, hogy...

MÁTYUS Pedig hallottuk... jól hallottuk mind!

IZABELLA *(odahajol hozzá)* Mio caro, carissimo! Édes jegyes... Lazlo kiskirály... hallsz engem?

GYEREK A vélumot...

Összenéznek, értetlenül.

ERZSÉBET Avélumot... Azt mondta...

MÁTYUS Micsodát?

ERZSÉBET Tisztán hallottam! Avélumot...

LADOMÉR Az apácáknál van egy ilyen... főkötő-féle... a vélum.

IZABELLA *(izgatottan, szinte összefüggéstelenül)* Én tudja! Érti már! Apácakirálylány véloma... csodát tevő vélom... miben meghalta... hát nem értesz!? Csodát tevő vélom nyulak szigetéről... kis nővér boldog Margitka vélomja!

LADOMÉR *(Kézainak)* Hozza ide a királylány főkötőjét... amit a halálakor viselt... siessen! *(Erzsébethhez)* Mondják, csodás ereje van... azt beszélük...

A Gyerek lassan megmozdul, bizonytalanul, anyja kezébe kapaszkodva felül. Szeme zárva, arca verejtékben úszik, látszik, hogy nincs magánál. Felemeli a kezét, erőtlenül nyújtja, mintha meg akarna érinteni valakit. Szája nyitva, zihál, már-már szólna is, de nem jön ki hang – csak tádog szárazon, és ujjaival nyújtózik valami láthatatlan felé.

GYEREK *(valakihez)* Ne! Ne még... ne hagyj itt... oly sokáig vártam... az úton fekve... egyedül...

Keze lehanyatlik, ül az ágyon teste súlya alatt megroskadva, szinte élettelenül. Kézai érkezik Szent Margit koszos, szürkévé kérgült főkötőjével.

KÉZAI Itt a vélum, kiskirályom... érintse meg! A vélum!

Lassan, áhítattal hozzáérinti a kezéhez – de nem történik semmi.

IZABELLA Húzza fel fejére... vélomot..... Simon páter, adja fel!

Ráadják a főkötőt, ül az ágyon, mint egy nagyranőtt csecsemő. A körülállók döbbsen nézik – érzik a csoda jelenlétét, de a csodától mindig elbutul az ember, védtelen lesz és tehetetlen.

A Gyerek lassan felemeli a kezét, megérinti a főkötőt.

GYEREK Menj, mondta egy hang mögöttem... gyere, mondta egy hang előttem... Sötét volt... fáztam... nagy fényt láttam, meleg fényt, mint a nap... közelebb húzódtam... és láttam, hogy egy ajtó... fényből... fénykilincse volt, zárja, sarka mindene lágy, meleg fényből... – Menj, mondta egy hang mögöttem, gyere!... semmit nem láttam... elvakított a világosság... egy úton álltam, durva szemű, száraz homokkal behintve... hosszan, szürkén, egyenesen... csend volt, mintha minden és mindenki meghalt volna... *(elhallgat – zavar-tan, mint aki valami értelmetlenbe ütközik, körülnéz a jelenlevőkön)* Hallo-tok? Hall engem valaki? *(senki nem mozdul, nem felel)* És ahogy kinnal, könnyel utánafordultam a szegény királynak... *(hangja elvékonyodik, arca sápad – megáll)* Milyen királynak? *(hallgat, látszik, hogy minden ideg-szálával próbál visszaemlékezni, lassan, szinte szótagolva)* Néztam magam köré... a porban fekve... és fölöttem állt az árnyékom, elhomályosítva a napot... ezért nincs fény, és fáj a látás, arccal a porban... micsoda nyomo-rúság... *(sírni kezd)* micsoda szomorú világ! *(feláll, alig bírja tartani magát, nehéz, vánszorgó léptekkel elindul.)* ... találkoztam eggyel, egy öregemberrel a porban fekve... egy királlyal... lassan közeledett felém, már itt zörögtek a léptei... megismertem, István volt... István király... meg akartam ölelni, úgy megörültem... de ő köszönés helyett rám ripakodott... *(hangja elkeskenyül, síróssá válik)* – Mit ácsorogsz itt, szerencsétlen... a szél fújja országotat, te

meg itt pihensz a halál tenyerén... – *(újra döbbenten körülnéz, mint aki nem érti)* A halál tenyerén? Felnéztem magunk fölé, és megláttam a fekete napot, sötét fellegek közül nézett le ránk... és ameddig a szem ellát, sétáló árnyékok mindenütt... meglökte a vállamat: – menj! És légy nagy király!... az emberek szeretete vezessen... nem! *(megáll, gondolkodik)* Mást mondott... mit is?

Rohanva jön Kőszegi Henrik, a kapuban érte utol a hír.

KŐSZEGI Mi történt?

MÁTYUS Pszt! Feléledt...

GYEREK *(folytatja)* Az emberek szeretete?... Nem! *(áll, nézi a körülötte állókat – táncoló, bizonytalan arcok)* Tudom már! – „ahogy egy vállon... egy fej ül... úgy egy országban egy király!” Ezt mondta: „egy váll... egy fej... egy király”

KŐSZEGI *(gúnyosan)* Meg egy főköttő! *(nézi a koszos vélumban trónoló gyerek-királyt)* Na, szépen vagyunk!

GYEREK Ki akarok menni... a napra, levegőre... Segítsetek! *(Henrik felé nyújtja a kezét)* Mátyus! Henrik... segítsetek!

ERZSÉBET *(diadallal)* Húzzák meg a harangokat! Az egész országban! Életre kelt! Feléledt a király!

8. HAZUGSÁG

A felmorajló harang-zúgásban kikísérik a Gyereket. Sötétség marad nyomában, és a trónon átvett lábakkal ülő Érett.

ÉRETT „Az emberek szeretete?” *(gúnyosan)* „Egy váll, egy fej, egy király?!” *(nevet)* Egy fenét! Ma is itt cseng a fülemben István király szava... *(érdesen, öregesen)* „Egy fej! Két arc!” – ezt jól véd az eszedbe fiú. „Egy fej” – mert a király egyedül van. Nincs hűség, szeretet, szerelem, család... nincs semmi, ami ezt enyhítené! „És két arc!” Ezt ne felejtsd el soha: ne add a kezükre magad! Két arcod legyen mindenki felé, két kalappal köszönj, két szájjal beszélj – egyforma örömet lelj az adásban és az elvevésben, a bosszúban és a megalázkodásban! – Ezt mondta, szóról szóra... és hangja keserű volt, szeme fáradt, ide-oda ugrált a fekete tájon. *(hangja megkeményedik)* „Az emberek szeretete?!” – Jó kis hazugság! Ott született, abban a percben, halálom kapujában... ahogy végignéztünk rajtuk... *(nevet)* „Az emberek szeretete” – és attól kezdve örömemet leltem a hazugságban, ez volt a játszóhelyem, mentsváram, legfőbb rókalyukam mindenki előtt... Egy fej, két arc.

FIATAL *(indulattal)* Nem igaz! Hazugság! Nem mondott semmi ilyent! Se fejeket, se arcokat, országokat... semmit! Csak azt, hogy... ma is hallom, mintha most lett volna... „Menj vissza... eredj! Nagy király lehetsz!” Életem nehéz perceiben mindig erre gondoltam, ebbe kapaszkodtam... *(gyűlölettel)* Király született ott, nem egy hazudozó!

Érett szó nélkül nézi indulattól vöröslő fiatal mását. Két ember, két arc.

9. NAGYKORÚSÍTÁS

Gyerek jön némi fénnnyel, mezítláb, egy szál köntösben, ahogy ágyából kiszállt. Nyomában Kézai.

KÉZAI Felség! Miért kelt fel? Az istenért! Gyenge még! Megfázik, aztán imádkozhatunk újra...

Gyerek beletúr az asztalon heverő iratokba, adomány-levelekbe, több heti adag gyűlt össze. Feszült, kapkod – érezni, hogy szeretne valamit, csak a formáját nem találja. Leveszi fejéről a vélumot, ül a trónon furcsa, idegen révülettel.

GYEREK Mikor van a gyűlés?

KÉZAI Tizenegyre hirdették... Feküdjön vissza, nagyon kérem...

GYEREK Nincs idő! Hol a püspök úr? Hivattam.

KÉZAI Az ágyban, kisuram, éjszaka van! Alszik...

GYEREK Gyűjtsen fényt... még, még... sötét van. *(belekotor a levelekbe)* Mennyi érdem!

KÉZAI Egymásra torlódtak, amíg beteg volt felséged... mint tavasszal a jég.

GYEREK *(lapozza)* Aba, Geregye, Borsa, Kőszegi Iván, Kőszegi Péter, Gutkeled, Csák Péter, Geregye, Borsa, Kőszegi... csupa főúri név.

KÉZAI A nemesség színe-java.

Közeledő léptek a folyósón.

LADOMÉR *(benyit)* Mi az? Mi történt?

GYEREK *(bizonytalanul)* Beszélnem kell... beszélni akarok kegyeddel!

LADOMÉR Most? Éjnek évadján?

GYEREK *(zavarban)* Ma lesz a gyűlés... az országos gyűlés... *(elhallgat, elvesztette a fonalat – a betegség után furcsa bizonytalanság, szétszórtság maradt – mindig is ábrándos volt, de találkozása a halállal elmélyítette ezt. Mintha itt is, ott is járna)*

LADOMÉR Felség, jól van?

GYEREK *(ügyetlen, rosszul játszott örömmel)* Jó hírem van, Ladomér. A pápa, jegyesem kérésére, esztergomi érsekké fogja kinevezni kegyedet... Örül?!

LADOMÉR Mosolyognom kell, felség, hogy jegyesének kis fehér keze milyen messzire elér.

GYEREK Tizennégy éves vagyok...

LADOMÉR Tizenkettő, felség.

GYEREK Mindegy! Segítsen nekem. Három éve ülök a trónon... Gyerek vagyok, tudom... de érzem, szinte látom, hogy folyik... mállik szét minden. *(a levelekre)* Nézze, mennyi adomány, kegydíj, ajándék! Mennyi hűség egy ilyen háborgó, rossz országban!

LADOMÉR Felséged még túl fiatal ehhez...

GYEREK Segítsen nekem!

LADOMÉR Miben?

Gyerek hallgat, keresi, hogyan mondja, milyen szavakkal.

GYEREK *(lassan, suttogva)* Király akarok lenni...

LADOMÉR De hát felséged a...

GYEREK *(belevág)* Segítsen!

LADOMÉR *(zavarban)* Nem értem, hogy mit vár tőlem. Milyen szavam lehetne nekem, egyszerű papnak ott...

GYEREK Avassanak nagykorúvá!

Hosszú csend. Ladomér hallgat, nézi a Gyereket, gondolkodik.

LADOMÉR Ez Mátyus tanácsa... vagy édesanyjáié?

GYEREK Az enyém... az én kérésem... nem tud róla senki.

LADOMÉR És mit segít, ha nagykorúvá tesszük?

GYEREK *(szinte dadog, annyira idegen és nehéz ez a királyi könyörgés)* Akkor majd én... az én akaratom szerint... hát nem érti? A király akarata szerint... nem kell száz tanácsban, százféleképp megvitatni... és kiforgatni útjából a jót...

LADOMÉR De képes lesz felséged erre? Gyerekfejjel, mint mondta...

GYEREK Ha az Úr szenteli fel a királyokat... ez igaz, nem? Akkor észt és erőt is ad nekik... Avasson nagykorúvá, Ladomér, mert mire magamtól leszek azzá, nem marad semmi... se korona, se ország... elkallódik mind.

LADOMÉR Nem tudom, ezt meg kell gondolni... ebben egymagam nem dönthetek.

GYEREK Vigye az országos gyűlés elé, mint az egyház... mint az új esztergomi érsek javaslatát! Álljon mellém! Nem fogja megbánni.

LADOMÉR *(hosszan, figyelmesen nézi a Gyereket)* Egyet kérdezhetek? Ha szabadon dönthetne, hogy a német trón ügyében Ottokár vagy Habsburg Rudolf pártjára álljunk, melyiket támogatná a nagykorú magyar király?

GYEREK *(rávágja)* A kisebbet. A nagytól így is félünk, miért növeljük önnön vérünkön.

LADOMÉR És ha veszít a kisebb?

GYEREK Nem veszít! Ha minden hadunkkal mellé állunk, akkor győzni fog.

LADOMÉR Hát épp ez az! Tucatnyi nemesúr, a Kőszegiekkel az élen, nem fog belépni ebbe a hadba...

GYEREK A király szava ellen? *(meglepően keményen, az oldalt álló Fiatal el is neveti magát)* Az már nyílt árulás, érsek! Napnál világosabb.

LADOMÉR *(elmosolyodik)* Meglesz, felség! Tizennégy évesen miért ne avathatnánk nagykorúvá, hiszen tízévesen már király volt.

Erzsébet lép be.

ERZSÉBET Itt vagy? *(Nem jön közelebb, csak nézi a püspök mellett álló Gyereket)* Miért keltél fel? Egy szál ruhában... mezítláb...

LADOMÉR Megbocsát, asszonyom... *(meghajol Erzsébet felé, kimegy)*

ERZSÉBET Sokat vagy mostanában a papok között. *(Gyerek hallgat)* Mit akart?

GYEREK A csatáról kérdezett.

ERZSÉBET Nem avatkozunk bele.

GYEREK *(hallgat)*

ERZSÉBET Remélem, nem mondtál más.

GYEREK *(hallgat)*

ERZSÉBET Megnémultál?

GYEREK Nem. Csak még nem tudom...

ERZSÉBET Mit?

GYEREK A választ. Segítséget kért Ottokár is, Rudolf is...

ERZSÉBET Ezen kár gondolkoznod! Nem avatkozunk bele.

GYEREK *(hallgat)*

ERZSÉBET Kőszegi úgyis hadbaszáll Ottokár mellett... titkon vagy nyíltan, de hadbaszáll!

GYEREK Nem száll!

ERZSÉBET Ki tiltja meg neki?

GYEREK Én.

ERZSÉBET Te? Hogyan?

GYEREK Szóval. A magyar sereg együtt megy.

ERZSÉBET Nocsak! És ki ellen?

GYEREK Még nem tudom.

ERZSÉBET Azt mondtam, hogy a sereg nem mozdul. Itthon marad!

GYEREK *(egyre halkabb, riadtabb, de nem enged)* Még nem tudom.

ERZSÉBET Hogy rád tört a királygőg?!

GYEREK *(szinte kérlelőn)* Ha le tudnánk győzni Ottokárt, örökre megszabadulnánk tőle.

ERZSÉBET *(rákiált)* Nem! Semmiféle kalandorságba nem megyünk bele.

GYEREK *(nézi anyját, nem felel)*

ERZSÉBET Megértetted?

GYEREK *(hallgat)*

ERZSÉBET Na megállj csak, küldöm, aki bír veled! *(dühösen kirohan)*

KÉZAI Legalább a palástját vegye fel, kislelőség! Mégse egy szál pendelyben. Ekkora uralkodó, és hálóingben csatáz?

GYEREK *(sápadt, ijedt)* Úgy félek, páter... egyszer csak elfogy a lélegzetem... és újra az a sötét, az árnyék az arcomon... egy váll, egy fej...

KÉZAI Legyen erős, kiskirályom! Szedje össze magát! Most nem szabad megijedni... nem lehet!

GYEREK Rejts el, bujtass el! Vigyél be magadhoz, a kamrádba, és mondj mesét... altass el, édes mesterem.

KÉZAI Nem. Azt nem lehet... most nem! Jönnek!

Mátyus jön dühösen, félig felöltözve, ahogy ágyából kikelt.

MÁTYUS Édesanyja panaszkodott, hogy szemtelenül, gyerekesen viselkedett! Hogy akaratos volt, pimasz és engedetlen... *(Gyerek összehúzza magát a trónon, hallgat, fel sem néz)* És én magam is úgy érzem, hogy amióta a betegségéből felgyógyult, nagyon furcsa szokásokat vett fel... éjnek évadján felkel, koronában mászkál... leveleket bogarász, magához fűttyenti a püspök urat... *(ordít)* Mindenkit magára akar haragítani? Feleljen, kérem, mit szándékozik!?

Gyerek lassan felnéz, és halkán, szinte alig hallható, meg-megremegő hangon.

GYEREK Mennyi idő, amíg a hadak táborba szállnak?

MÁTYUS *(indulattal)* Tessék?

GYEREK Mennyi idő kell... hogy a... amíg a... *(elhallgat, riadtan mered Mátyusra)*

FIATAL Mennyi idő kell a hadnak, hogy felálljon?

MÁTYUS Miért kérdi?

FIATAL *(éllel)* Nem értem a kérdést!

MÁTYUS *(meghajol)* Bocsánat, felség, Pestre egy hét.

FIATAL És Pozsonyba?

MÁTYUS Három nappal több. Miért kérdi?

FIATAL Hol jár a cseh sereg?

MÁTYUS Nem tudom, felség, Prágát állítólag elhagyták már.

FIATAL Harc előtt állunk, és nem tudjuk, hol az ellenfél.

MÁTYUS Nem állunk harc előtt, felség.

FIATAL Küldj ki gyors lovasokat, megtudni, hol jár a cseh és hol a Habsburg sereg!

MÁTYUS Engedelmeivel, ezt előbb meg kéne vitatnunk az országos gyűlésben...

FIATAL Hogy kiküldhetek-e némely lovasokat?

MÁTYUS *(elvörösödik – pillanatnyi zavar, habozás után)* Nos... már kiküldtünk, felség. A cseh sereg Pozsonytól öt napra táboroz, legalább hetvenezres népség, erőt gyűjt szemlátomást. A Habsburg gróf hadai szanaszét vannak... zsoldosok javarészt, kölcsönseregek. Tizenöt-húszezer, ha lehet...

KÖSZEGI *(belép)* Kiváló! Magam is ennyire taksálom...

Ladomér érkezik, püspöki ornátusban, pásztorbottal, országos gyűlésre készen.

FIATAL Azért hívtalak egybe, urak... hol késik az anyakirályné? Kéretem! Azért hívtalak egybe az országos gyűlés előtt, mert nem akarnám, hogy mi, országunk nagyjai a nemesség előtt civódjunk.

KÖSZEGI Azért gyűlés, hogy mindenki elmondja a magáét.

FIATAL Nem. Azért gyűlés, hogy megerősítsetek akaratomban! Harcra készül az ország, nincs helye száz nézetnek.

KÖSZEGI Márpedig nekem mást jelent a gyűlés...

FIATAL Elég! Apám halála óta civakodó, veszekedő, egymás szándékait gátló, gyűlevész banda, nem ország vagyunk, hanem varjak zsinata!

KÖSZEGI *(dühében elneveti magát)* De jól adod, a mindenit! Kölyök, te! Nincs Kőszegi vér az ereidben, mert tisztára úgy ágalsz, mint én?

FIATAL Csend! A király beszél! Henrik, a nádorságot add át Csák Máténak...

KÖSZEGI Miért?

FIATAL Mert így akarom.

KÖSZEGI És nem adná okát, Felség? Hogy mégis, mire véljem?

FIATAL Nem, semmiképp. Mátyus nádor, azt akarom, hogy hívd hadba az ország férfiai, mához egy hétre, Győr mellé, a két folyó közé.

KÖSZEGI *(nevetve)* Aratás van uram, a kutya sem jön el...

FIATAL A kutyák otthon maradhatnak, de amelyik vár nem jelenik meg teljes számban, fegyverzettel, azt a korona árulójának tekintjük.

KÖSZEGI Súlyos szavak egy ilyen szép nyári napon. És megtudhatnánk, ki ellen e nagy készülődés?

FIATAL Még nem döntöttük el...

KÖSZEGI Értem, uram. Megyek, összekürtölöm a parasztokat, kapják fegyverbe magukat, mert hadba vonul a kacor király.

FIATAL *(odaáll Henrik elé)* Nem tűröm!

KÖSZEGI Mit, felség?

FIATAL Hogy korom miatt, koronámból és akaromból gúnyt űzzön.

KÖSZEGI És hogyan nem tűri? Mit tesz, amikor nem tűri?

FIATAL Nádor!

MÁTYUS *(kelletlenül)* Szólított, felség?

FIATAL Miért, ki itt a nádor?

MÁTYUS Egy ideje én...

FIATAL Van-e királyi adomány Kőszegi úr birtokai között?

MÁTYUS Van, felség, nem is egy.

FIATAL Eltöröljük, visszaszáll a koronára.

KÖSZEGI A gerincedet töröm el, kiskígyó.

FIATAL IV. László, Magyarország, Dalmácia és így tovább királya!

KŐSZEGI Nem fogjuk elfelejteni. Felség! *(ki)*

FIATAL Nádor! A mai országos gyűlést oszlassa fel! Győr mezején megtartjuk a hadak előtt...

MÁTYUS Értettem. *(meghajol, kimegy)*

LADOMÉR *(indulatosan)* Ez butaság volt! Szégyellheti magát, taknyos! Miért kellett ujjat húzni vele? Bosszúálló, mint a sebzett kígyó. Most megnézheti magát... Az anyját vérig sérti, Csák Mátét meg csak úgy ugráltatja, nádor így, nádor úgy. Hát fűzfapálcája felségednek Mátyus, hogy ellenségei hátát vele püföli?

FIATAL Nincs igaza, Lodomér. Az akaratnak hely kell, levegő... és ezek már-már megfojtanak.

LADOMÉR Fiatal maga még, úgy látom... gyerek szinte. *(kimegy)*

10. KRÓNKA

Gyerek átszellemült, kipirult arccal nézte a szcénát. Ül a trónon, és mintha egy krónikából idézne.

GYEREK „Rengeteg nagy csata volt, sötétlett a magyar nyilaktól az ég, és patakokban ömlött reggeltől estig a vér, amerre a gyerek László király és vitéz serege járt. Menekült, aki bírt, gyalog, lovon, szekéren... és Ottokár, az oroszán álrühában mentette életét.” – folytasd öreg, mondd tovább! Mesélj! Mesélj még!

KÉZAI Ne menjen a csehek ellen, kisuram. Tudom, most nehezen fogad meg tanácsot, hiszen saját szárnyaival száll... életkor dolga ez...

GYEREK Hagyd ezt! Mesélj inkább!

KÉZAI Hallgasson meg! Mint öregember kérem! Így is halk sóhaj csupán a király szava... ne menjen harcba! Édesapja is mire jutott, és nagyapja is, az örök békétlenség táncát járta, kedve ellen, öregén, betegen... és ugyanezek álltak akkor is mögöttük, Csákok és Kőszegiei, meg Abák, meg Borsák, meg Geregyék, színre-szagra talpig nemesúr mind... de ők feszítik a ponyvát, melyben a király ugrál...

GYEREK Elég! Hagyd abba! Ezt nem akarom többet hallani! *(indulna, de Kézai útjába áll, egyre kétségbeesettebben, megállíthatatlanul.)*

KÉZAI Tartsa itthon a hadat, törje le a szarvukat, és vegye kezébe a kormányzást! Maga fiatal és tiszta még... Nagy király lehet! Hallgasson meg! Itt van minden árulásuk, hűségük, bűnük, egytől egyig feljegyezve mind. Kezdjen tiszta lappal! Erős király kell csak, jó sereg, és rend lesz itt megint... *(Meglátja a belépő Mátyust, hirtelen elhallgat)*

MÁTYUS Valami baj van, felség?

KÉZAI *(a Gyereknek, ijedten)* Bocsásson el, kérem... nagyon kérem! *(kisurran)*

MÁTYUS A főserég hét végére Győr alatt áll. *(nevetve)* És egy nagyobb, vastagabb hír is van: megérkezett Kőszegi Henrik jeles hadával!

GYEREK *(még Kézai szavainak hatása alatt, zavartan, sután)* Igen, örülök... nagyon jó... mindjárt... elbúcsúzom anyámtól... és mehetünk. *(kimegy)*

Kőszegi Henrik áll az ajtóban

11. ALKU

KŐSZEGI Egyezkedni jöttem, Mátyus. *(Csend. A nádor nem felel)* Nagykorú lett a kiskorú, és az egyház kezét tett rá. Az anyja is szítja... meg az a kis sápadt menyét, s a nápolyi rokonság – Habsburg párti mind!

Nehéz, terhes csend.

MÁTYUS Ottokár nem kell!

KŐSZEGI Nekem meg Rudolf.

MÁTYUS Akkor?

KŐSZEGI Ne feszüljünk egymásnak, Mátyus! Döntsön a sors. Ne álljunk egyik mellé sem.

MÁTYUS Akkor Rudolf elvérzik...

KŐSZEGI Segítse az Isten!

MÁTYUS De vele vérzünk mi is. A következő ellenség mi vagyunk.

Csend. Nézik egymást hosszan, mereven. Két nagytestű öreg.

KŐSZEGI *(kitör)* Ne húzz ujjat velem, Mátyus! Magyar sereg a cseh király ellen nem vonul!

MÁTYUS Nem győztél meg.

KŐSZEGI Mit kérsz?

MÁTYUS Miért?

KŐSZEGI Hogy ne avatkozz bele, se színleg, se nyíltan. Ha mi ketten megegyezünk, hosszú béke lesz. Az országnak is, a királynak is jó... Mit szólsz?

MÁTYUS Semmit. Nem árulhatom el.

KŐSZEGI Miért, én elárulom? Isten ments! *(felnevet)* Minden csapatomat adom. Ezer-ötszáz válogatott fegyveres itt van velem, kétezer talpas meg otthon vár parancsra. Nincs még egy ilyen sereg az országban. De ki tudja, mikor érnek oda?

MÁTYUS És a király?

KŐSZEGI Hadd táborozzon egyedül. Legalább megjön az esze... *(csend, Mátyus nem mozdul)* Beszéltem a többiekkel is. Az Abák csehpártiak, a Geregyének a szászokkal van harcuk, Gutkeled az én árnyékom, csak te maradtál, meg a Walkok... s az erdélyi Borsák, de hol vannak azok? Lehull a hó, amíg ideérnek... Nos, mit mondasz?

MÁTYUS Lassan elindulok... *(kimegy)*

KŐSZEGI Micsoda fondorlatos útja a hűtlenségnek ez. Hallgatni folyton, némán, szó nélkül – és végül hüen ártani. Nincs rosszabb jóember ennél! *(egyre feszültebb)* Csak tudnám, mit gondol! Mert olyan fajta ez, hogy van egy lépése erre is, meg arra is... *(hirtelen rájön)* De király nélkül semmire nem megy! *(felkacag)* Lássuk, erre mit lépsz, Mátyus! Kézai! *(belép)* Ki az őrség parancsnoka?

KÉZAI Egyed tárnokmester, Walk fia.

KŐSZEGI Kéretem.

LADOMÉR *(előlép a háttérből)* Veszélyes vásár ez, uram!

KŐSZEGI Szisze gj csak... Elvadítottad tőlünk a fiút!

LADOMÉR A király hadba száll, s a nemesség kihátrál mögüle?

KŐSZEGI Tartsd itthon a gyereket, ha jót akarsz! Ne avatkozzon bele.

LADOMÉR És az egyháznak ez miért jó?

KŐSZEGI Ottokár?

LADOMÉR Nem, a háború.

KŐSZEGI Miért, ki jó az egyháznak?

LADOMÉR László.

KŐSZEGI *(fenyegető)* Ha élve akarod, tartsd itthon! Légy okos! Ha Ottokár lesz a német császár, mi magyarok a szövetségesei, barátai voltunk! Hogy nem látjátok ezt be?!

LADOMÉR És mit kapsz te azért, hogy Ottokár a hátadról lép a német trónra?

KŐSZEGI *(szemébe nevet)* Majd alkalomadtán felsorolom, hosszú lajstrom az... *(kikiált)* Kézai! Meddig várjak még?

KÉZAI Egyed tárnokmester úr a nádor parancsa alatt áll, nem fogad sem hívást, sem kérést senkitől.

KŐSZEGI Értettem. *(hirtelen feltörő indulattal)* Akkor mond meg annak a tárnoki baromnak, hogy ettől a perctől kezdve ember a várból se ki, se be! Ezer-ötszáz íjászom áll a sánc körül, mindenkire lönek, aki moccan. Megértetted?

LADOMÉR *(döbbenten)* Ezt nem teheti... A király személye...

KŐSZEGI Szent és sérthetetlen, tudom. Egy ujjal sem fogok hozzáérni, csak ne közeledjen a kapuhoz! Ezt kegyednek is barátilag ajánlom, érsek! *(kimegy)*

LADOMÉR Hol a nádor! Hívják a nádort!

KÉZAI Elment, kérem... két perce sincs! Kilovagolt...

LADOMÉR Azonnal küldj utána... menjetek utána! *(ordít)* Hívd vissza, nem érted! Menj már! *(magából kivetkőzve lökdösi, üti, rángatja)* Hívd vissza!

KÉZAI *(kétségbeesetten)* De hogyan, uram... hogyan? Kilovagolt... *(kiszietnek)*

FIATAL *(örjöng)* Fogoly!? A saját váramban! Saját országomban! Fogoly! *(tehetetlen dühvel felborítja, falhoz vágja a trónt)* Nem magyar király, nem Árpádok ivadéka, hanem egy serdületlen taknyos, ki főúranak bütykére lépett... és becsukták, míg észre tér!

ÉRETT *(gúnnyal, leplezetlen megvetéssel nézi heroikus énjét)* Ne háborogj – rosszul játszott, rossz színjáték ez. Fogoly? Na és! Két évesen is fogoly voltál, s utána még négyszer, megszokhattad már. Lefognak, majd elengednek, így van ez. Sose hullt le egyetlen fej sem. *(visszateszi a trónt a helyére)* Ülj le, és várj... megegyeznek egymással, és újra szabad leszel. Minek örjöngeni?!

12. SZÉGYEN

Berohan a Gyerek, kétségbeesetten keres menedéket a trón mögött. Nyomában Erzsébet.

ERZSÉBET Adok én neked nagykorúságot... uralkodást... hadbaszállást! *(üti, ahol éri, a Gyerek menekül)* Ujjat húzunk, szembeállunk!? Olyan királyságot kapsz, hogy cseng a füled tőle! Hol vagy? Gyere elő! *(A Gyerek félve kibújik a trón mögül)* Ne remegj! Ha volt merszed Kőszegivel packázni, akkor nézz a szemembe... Vedd le a kezed... így!

Nézik egymást, Gyerek sírni kezd.

GYEREK Megbánja ő ezt! Törvény elé állítom... mindenét elveszem, a vagyonát, mindenét! Meg is öletem!

ERZSÉBET Soha nem lesz király belőled! Soha! Hányszor mondtam, hogy vigyázz?! Fél éve sincs, hogy a macsói herceget a szemed láttára levágta, és te úgy ingerkedsz vele, mintha a kismacskád lenne. Viperák! Nem érted! Mátyus is, Ladomér is! Viperá itt mind! *(elhallgat, nézi a szégyentől vörös arcú fiát)* Ekkora kislány voltam, és egy életre megtanultam, hogy ezeknek, magyaroknak, soha semmit ne higgyek el. Se szavuk, se becsületük – egyetlen istenük van, az érdek! *(Magához húzza, csitítja, simogatja, csókolgatja)* Ne sírj, na! Hallod, ne sírj! Figyelj rám: elmondok valamit... amit nem akartam... amit nem tudsz... *(tört lélegzettel, fájdalmasan, suttogva)* Rég történt, még nagyapád idejében... szabad nép voltunk, mentünk a nap után. Apám testvére, Kötöny volt a kunok fejedeleme. Nem láttál még olyan férfit, hatalmas erejű, eszes, bátor, minden ízében királyi – egy hiányzott csak belőle, a gyanakvás. A bizalomban ostoba volt, ha kezet adtak neki, tartotta, még ha százszor becsapták is. Nagyapád, Béla behívta őket, apám testvérének népét, hogy telepedjenek le, védjék meg ezeket a tatároktól. Királyi módon fogadták őket, ölelgették, csókolgatták, kézről kézre adták, örömeükben, hogy ilyen jó pajzsot szereztek. Aztán valamelyik főúri párt kitalálta, hogy mégsem olyan jó ez a barátság, és egy éjjel, minden királyi szó, menlevél, vendégjog ellenére rajtaütöttek a kun barátokon, és akit a várban találtak, kardélre hányták mind... itt gőzölgött a véres halom... egymásra dobálva unokabátyáim, néném, nagyapám teste...

GYEREK *(döbbenet)* Nem... ez nem lehet! Ezt soha nem mondták... soha senki!

ERZSÉBET Mert szégyellik. Hiszen a király becsülete is benne ragadt a vérben.

GYEREK Te sem mondtad soha!

ERZSÉBET Apád miatt. Mert magyar királyné lettem – jóvátételül. Az összes kapszomat elvágtam, magyar asszony vagyok! Erzsébet. De téged nem hagylak! Gyengék vagyunk ketten? Gúnyt űz belőlünk a magyar főnemesi kar... Hát nem, fiam! Ezt most nem hagyom! Simon!

KÉZAI *(bejön, alighanem hallgatózott is kissé)* Parancsol?

ERZSÉBET Nyergeljék fel a lovamat, és nyissák ki a kaput!

KÉZAI De, asszonyom! Kőszegi Henrik meghagyta az íjászáinak, hogy mindenkire lőjenek, aki a kapuhoz közelít.

ERZSÉBET Lássuk, van-e a seregében olyan merész, aki az anyakirálynét lova nyergéből kilövi! Nyergeljenek! *(Kézai kisiet)* Légy készen, gyerek, négy nap múlva, alkonyatkor, húszezer kun harcos vezére leszel! *(felkapja, megcsókolja, a trónra állítja)* – Mit mondjak nekik? Mit ígér a kun seregnek Szejhán unokája, a magyar király?

GYEREK A zsákmány felét, ha győzünk.

ERZSÉBET És a foglyokat?

GYEREK Aki életben marad, mind az övék, vihetik!

ERZSÉBET Kell ott a keresztény kéz, mert földet túrni, ganét hányni, magot lesni nem szeret egy se. A nap vonulását nézni, a holdra nyilazni, madarat fogni, lányokat űzni – az kun mulatság, de sárt dagasztani? Az nem az én fajtám...

GYEREK És jó harcosok?

ERZSÉBET A legjobbak! Nincs páncél, amit a surranó tollas nyíl tövig át ne döfne. Félnék is tőlük, magyar, cseh, német, félnék mind. Ha elindul a kun sereg, nincs aki megállítsa. Csak egy...

GYEREK Ki?

ERZSÉBET *(nevet, mint a gyöngy – tíz évet fiatalodott)* Az eső. Megereszkedik az új ere, nem lehet löni vele. Imádkozzál gyerek a naphoz, hogy szép idő legyen.

Megcsókolja a fiát, teli szájjal, szelesen

KÉZAI Nyitva a kapu, királynő!

ERZSÉBET *(súgja)* Ne áruld el senkinek! Négy nap, és szabad vagy.

Kiviharzik.

KÉZAI *(halkan, mintha magában dohogna)* Nagy vihart szült, kis uram... félelmetes, nagy vihart.

GYEREK Nézd meg, szerencsésen kijutott-e!

Kézai kimegy. Sietve, szinte rohanvást jön Ladomér.

LADOMÉR Hova ment az özvegy királyné?

GYEREK Nem tudom.

KÉZAI *(örömmel)* Kijutott! Épen, sértetlenül! Úgy meglepte őket, ahogy nagy vörös köpenyében, mint egy tüzes felleg, feléjük vágatott, hogy lándzsához se kapott, íjat se ragadott egy se, s már eltűnt az asszony.

LADOMÉR Keletre, ugye?

GYEREK Nem láttam.

LADOMÉR A kunokért ment!? Igen?

GYEREK *(lehajtja a fejét, nem néz az érsekre.)*

LADOMÉR Miért hallgat?

GYEREK *(nem felel)*

LADOMÉR Nagyon rossz útra lépett, felség!

ÉRETT *(ingerülten)* Mutasson jobbat, érsek! Mert ahányra életemben léptem, rossz volt mind!

LADOMÉR Olyasmit szabadít el, amit nem tud majd féken tartani. Nincs szó, amire ezek hallgatnának, Isten, akit félnének, király, akit szeretnének.

ÉRETT Engem szeretni fognak.

LADOMÉR Elpártol felséged mellől a magyarság! Nemcsak a főnemesség, az egyszerű emberek is, mind! Tatárok rokonaival paktál ebben a temetőnyi országban?

ÉRETT Mindenkinek vannak halottai... ne versengjünk ebben!

KÉZAI *(besiet)* Megérkezett a nádor serege, uram! *(epésen, somolyogva)* És csendben elvonultak a vár alól Kőszegiek.

LADOMÉR *(utolsó adu, üvöltve)* Ezek pogányok! Istentelenek! A pápa átkát vonjuk magunkra!

ÉRETT Nápolyi kislelőseim majd megenyhíti a szentatyát...

LADOMÉR Az egyház ebből nem kér részt. *(kimegy)*

MÁTYUS *(bejön egy hatalmas, fényes zászlóval)* Felállt a királyi sereg, Felség. Ötezer lovas elindult Győr felé.

FIATAL Húszezer kunnal együtt épp elég lesz! Hogy nem szégyellitek magatokat!? A fegyvereimet! A Habsburg javára hadba szállunk! *(elveszi Mátyustól a zászlót, kimegy, nyomában felzúgnak a kürtök)*

GYEREK „Én istenem, jó istenem, add, hogy szép idő legyen.” *(kiszalad utánuk)*

Az Érett marad egyedül, leteszi a trónra kedvencét, az országalmát. Még meg is pörgeti. Kintről dagadó kürtszó, talpak üteme, lovak dobogása.

ÉRETT „És hadaz, és kürtöl fejedelme az árva magánynak.”

Sötét

Második felvonás

1. KAVARGÁS A NAGY HULLA KÖRÜL

Alkonyodik. Az ég már csak egy élénk sárga csík a sötétben. Távolban még zajlik némi harc, fáradt kardok csapkodása, lovak nyihogása – egy-egy örömittas, már-már állati kurjantás, és haldoklók siránkozása, ütemes jajgatása mindenütt. Felcsapó nevetés a zsombék felől. Két zsenge, szinte még gyerek kun harcos érkezik rohanva. A földön húznak-vonszolnak egy testet. Ottokár az, a cseh király. Hatalmas hullájából, mint egy óriás, dagadt sünből, nyílveszők tucatjai állnak ki. Lába belecsavarodott a kengyel szíjába, úgy vágták le a lóról, nyereggel együtt. Egy vörös főveges lány szalad a fiúk mögött, próbálja megállítani, lefogni őket. Beléjük kapaszkodik, visít nevetve.

ÉDUA Hova rohantok, bolondok, bele az éjbe? Mindjárt sötét van.

TÖRTEL Mennyibe?

KEMENCSE A lovamba, csikójával.

TÖRTEL Állom! S két foglyot is adok. *(nyújtja a kezét)*

ÉDUA Mit fogadoztok, féleszüek? Enyém a halál-nyíl – itt meredezik a szív kellős közepében. Ez a piros tollas – tengelic tollával.

Letérdelnek a hulla mellé, nézik, vizsgálgatják a nyílveszők tollait – alig látni már a sötétben. Egy görnyedt alak jelenik meg a szín alján – Kőszegi Henrik. Ide-oda járkál, a holtakat forgatja, arcukba bámul, fáklya a kezében.

TÖRTEL Hol piros? Barna az – fácán tolla. Nézzétek, ilyen az összesem! *(kifordítja tegezéből a vesszőket)*

KEMENCSE Csak az éppen nem a szívet érte! Nézd, itt megy be a bordák alatt a barna. Egyenest a májba, ni! *(belenyomja a másik fejét a nyílerdőbe, nevet)* Célozni se tudsz, látni se! Enyém a lovad!

ÉDUA Vakok vagytok! Ez a sima fájú, piros tollú vessző itt – ez az én nyílam! S a szívbe ment, most is gyöngyöz még mellette a vér...

TÖRTEL *(kedvetlenül)* Méghogy piros... méghogy vér! Szarka tolla az, fekete, fehér...

ÉDUA *(Kemencsének)* Női vessző az. Nézd, milyen sima! Húzd végig a kezed! *(hirtelen fellöki)* Ne rajtam te, gyalázat!

KEMENCSE *(röhög)* Megmutassam én is a vesszőmet? A pirosvégűt!

ÉDUA Lássuk! Mutasd meg! Száz lépésről is beletalálok... *(veszi az íját, megy)*

A két süldő férfi féktelenül nevet, szabadon, trágárul.

Kőszegi odaér mögéjük. Észreveszi a fáklya fényében táncoló holttestet, meredten nézi, lassan jut el a tudatáig, hogy ez éppen az, akit már órák óta keres. Felmarkol egy derékba tört zászlórudat, és a hulla mellett tobzódó kun férfigyerekekre ront.

KŐSZEGI Megöllek, kun disznók! Mocskos, gyalázatos csürhe! Takarodjatok innen! Takarodjatok!

Kunok fegyver után kapnak, „Lődd le! Lődd le!” – ordítják Éduának, Kőszegi meg rohan utánuk, és az éjszakában hatalmasan ordítva, a tört zászlóval csapkodva próbálja leverni, megdöfni, agyonvágni őket.

Az ordításra többen sereglenek be, előbb Mátyus és Kézai, majd Árbuz, a kunok vezére.

ÁRBUZ *(parancsoláshoz szokott éles, erős hangon)* Állj meg, kevély! Mi bajod a fiaimmal?

Kőszegi előjön a sötétből, a cafatokká rongyolt zászlót marokra fogva közeledik a kun vezérhez. Vérben forgó szemmel, lihegve áll előtte.

KŐSZEGI Hogy bűdösek... kutyaszaguk van! Dögevő kutyának a szagát árasztjátok mind!

MÁTYUS *(közéjük áll)* Hagyjátok... évekig élt Ottokár udvarában.

ÁRBUZ És siratja? Ki nekünk ellenségünk?!

KŐSZEGI Búzlötök a savótól, az inak szagától... hánynia kell az embernek, ha rátok néz. Ez a magyar had? Ezek a szövetségeseink?!

MÁTYUS Hallgass, Henrik!

KŐSZEGI Mert leölnék, ha nem!? Orvul, lesből, hátulról! Mint őt, a királyt! *(szinte sír)* Lova szemét kilőtték, úgy üzték vakon, hajhászták, beszorították a nádasba, és célzókört nyargaltak körötte. Azt se látta a szerencsétlen, hogy ki lőtte le!

ÉDUA Én! Ott a nyilam a szívében.

KŐSZEGI *(magánkívül ordít)* Ez ölte meg Ezt?! A sívó malac a medvét?! Hova bújtál Isten! *(letérdel Ottokár mellé)* Gyertek, löjtek le engem is! Itt a hátam! Nyomjátok tele nyilakkal! Ne lássam többé, mivé lettünk!

ÁRBUZ Állj föl, pipacs! Leváglak én szemtől szembe is... Gyere!

KEMENCSE *(ellökdösi)* Eli bocson! Etemez küklöt bezgen.

ÁRBUZ *(sziszegi)* Bezgen iloncsuk! Szötzen!

TÖRTEL *(nevetve)* Gezde öz csenögle. *(malacsivítást utánoz)*

ÉDUA Gezde... gezde! *(teli szájjal nevet, átragad társaira, eltűnnek a sötétben)*

Kőszegi térdel Ottokár mellett, próbálja betakarni testét a rongyolt zászlóval, ha arcára húzza, véresre zúzott lábfeje, ha lábára húzza, halálgrimaszba rándult arca villan elő. Mátyus és Kézai döbbenetben állnak mellette, senki nem mozdul.

Erzsébet érkezik tábori ruhában.

ERZSÉBET Hol a fiam? A győztes! *(észreveszi Ottokár hulláját. Közelebb lép. Arcába sűt a fáklyával)* Hallgatsz most, férjem átka!? Az apára tekeredtél, s a fiú keze ölt meg... így igazságos ez!

KŐSZEGI Holtában sincs nyugta már?! Meddig tüzelsz még, szuka?

ERZSÉBET *(ránevet)* Így lássalak téged is, és minden ellenségemet! *(Mátyushoz fordul)* A fiam hol van? Nem láttátok a magyar királyt?

MÁTYUS Az üldözőket vezeti... azt hiszem...

- KÖSZEGI *(csúfos gúnnnyal)* Ott iszik a bajorok sátrában! Még dőlt a vér a mezőn, de ő már ott trónolt a húsajkúak között – sörben fürdetik, hátát paskolják, königezik, bruderózzák, és röhögik, röhögik a háta mögött... nincs nagyobb bolond, mint a magyar király! Ennyi vért elfolyatni, hogy egy senki császár legyen!
- MÁTYUS Epét fogsz hányni, Henrik!
- ERZSÉBET Hagyd! Keserű a vereség.
- KÖSZEGI Győztünk – azt mondjátok? Osztrák – magyar, testvérnép, egyet akar, együtt lép. És hol vannak most ők, a barátaink? Hol? *(ordít)* A folyó túlsó partján! Ott vertek tábornok, a csehekkel egy oldalon, hogy ne vegyüljenek velünk. Zsákmányt, diadalt, mindent itt hagytak, csak ölelkezni ne kelljen velünk, dögszagúakkal. Mert azok vagyunk most már mi is: kunok, magyarok összekeveredve! Szégyen!
- MÁTYUS *(keményen)* Mást se hallok, csak szégyen, szégyen! De te hol voltál a csata alatt? Nem láttalak!
- KÖSZEGI *(nevetve, szembe hazudva)* Itt, a síkon, nádorom. Parancsra vártam...
- MÁTYUS Ott lapultál seregeddel a gyáva nádasban, hogy ne kelljen harcolnod Ottokár ellen! Fényes sisakjaitok villogtak csak... És te beszélsz szégyenről?!
- KÖSZEGI *(szemükbe röhög, sértetten)* Király urunk intésére vártam, hogy friss, pihent embereimmel száguldjak, ha kell...
- ERZSÉBET Ámuló! Az országos gyűlés elé idézlek, ítéletre!
- KÖSZEGI De nem engem, Bözse! Ugráljon nektek Mátyus, a bolha, és a pénzmaszagú egyház... Én a magyar koronához többé nem tartozom!
- MÁTYUS Megállj, Henrik! Ne tovább!
- KÖSZEGI Húzzátok át a fejem fölött az országhatárt, és táblát a mezsgyére: „Vissza magyar, mert véredet ontom!”
- ERZSÉBET *(nevet)* Örjög a gyáva... mindjárt habzik is!
- MÁTYUS Országos hadat hirdetek ellened, ha ezt megteszed!
- KÖSZEGI A taknyossal, meg a kunjaival? Én keresztény országba születtem, szent királyok alá... ehhez a hordához nincs közöm!
- Érkezik a Fiatal László, részegen, boldogan – öröme betölti a jajgató síkságot. Forog, táncol, tombol, ordít. Ereje részeg, kedve józan. Túl nagy ajándékként szakadt rá a győzelem.*
- FIATAL Anyám! Mátyus! Hol az ördögbe' vagytok!? *(kurjant)* Fiává fogadott a császár! Rudolf, a koronagyémánt! Barátjává, testvérevé, édes-egyszülött fiává fogadott!
- KÖSZEGI Ne közelíts, kölyök, mert a zászlómra tűzlek! Kőszegi Henrik mától saját maga uralma alatt áll. *(indul)*
- FIATAL Micsoda? Mit mond?
- ERZSÉBET Hadd menjen! Egy veszettel kevesebb.
- MÁTYUS Nem úgy! Az országot megbontani nincs joga, Kőszeginek se, másnak se!

KÖSZEGI Jól kapaszkodj bele a koronába, László, mert fél év múlva már más ül azon a trónon – úgy éljek!

MÁTYUS Nem lesz nyugtod, Henrik, addig üzlek, kerítlek, míg észre nem tértek... Kőszegiei!

KÖSZEGI Háború... minek ennyit beszélni róla? *(Elmegy)*

FIATAL Hagyjátok! Száz Kőszegi se rontja el ma a kedvem! – Hol vannak a kunjaim! Árbuz, Törtel! Hol vagytok?! *(észreveszi Ottokárt – nézi, vigyorgva, kajánul)* Micsoda nap! Elsöpörtük őket! Átsüvöltöttünk rajtuk, mint a hószagú vihart görgető novemberi szél. Istennek legyen hála! Olyan boldog vagyok! Anyám! Mátyus! Olyan képtelenül, sosemvoltan boldog! *(felemeli anyját már nem nádszál derekától, forgatja, lihegve, szuszogva keringeti. Erzsébet kacag – hihetetlenül tetszik neki fia boldogsága.)* Gyertek, oda-viszlek őfelségéhez, Rudolf császárhoz, fogadott apámhoz! Hadd nézze, csodálja az én szülőanyámat, a kun hercegnőt! Mert tiéd a győzelem, a te népedé! Hol vannak a többiek? *(beleordít az éjszakába)* Árbuz! Édes vezérem! Kunjaim! Hol vagytok?! Gyerünk, szóljunk mindenkinek! *(indulnak, Fiatal visszafordul)* Mátyus, nádorom! Gyere már! Mi állsz?! Hasogat a léped? Élünk, Mátyus! Győztünk, és élünk!

MÁTYUS Sok csehet megöltünk, és mi is velük haltunk, bár élünk!

FIATAL Mit beszélsz!?

MÁTYUS Nézzen körül, felség. Nincs a síkon senki a főurak közül, aki örülne sikerének. Se főurak, se egyház...

FIATAL Fulladjanak meg! Olyan boldog vagyok!

MÁTYUS Kőszegi Henrik elment, viszi a várait is...

FIATAL Csippentse fel őket két ujjal, mint kisasszony a ráncos szoknyát, és gázoljon ki az ország vizéből... Kőszegi Henrik? Többé nem ismerem!

MÁTYUS Csak vissza ne üssön a győzelem, uram! Nagyon csendes a sereg. A magyarok hallgatnak, a bajorok sátraikban csendben vigadnak a folyó túlsó partján... A kunok meg a holtakat fosztogatják a sötétben.

FIATAL *(dühödten)* Hadd fosztogassanak! Megérdemlik! Övék ez a nap!

MÁTYUS Adja ki a részüket, és küldje vissza őket a Tisza zsombékjaiba, még ma! Amíg nem késő... Hallgasson rám, Felség!

FIATAL Amíg győzni kellett, jók voltak? És máris bűdösek!

MÁTYUS Adja az Isten, hogy többé ne szoruljon rájuk!

FIATAL *(ráordít)* Elég! Menj a táborba! Vagy haza! Vagy a pokolba – bánom is én! *(S alighogy Mátyus elindul, utánaszalad, megöleli)* Jaj, Mátyus! Az istenit a rossz kedvednek! Győztünk! Gyerünk, várnak testvéreink, az osztrák bruderok... Majd megbékítjük az országot holnap!

Kézai jön, ölnyi színes, véres, csapzott zászlót hoz.

KÉZAI A császár serege elvonult, uram. Ezt a kardot hagyták, felségednek... és a zászlókat, a cseh zászlókat, győzelmi jelül.

FIATAL *(értetlenül)* Elvonultak? Sebaj! Akkor gyерünk a mieinkhez! Gyere, Mátyus, kapaszkodj belém! *(énekel)* Ilyen éjszaka még nem volt! Mátyus, zörgő babér, szaporán! Ma este a félhold fényénél fogunk táncolni a halottak között... Hajnalig ropjuk, hogy élünk!

Kimennek. Odalép a hullához az Érett. Nézi a király arcát. Megrendülten – keserű, gunyoros gyásszal. A halált nézi, nem a halottat. Iszik, tölt a halott szájába is.

ÉRETT Igyál, Ottokár. Nem sajnállak. Idejutunk mind. *(felemeli súlyos, hideg kezét)* Halott a kéz is! Reggel egy intésére hatvanezer ember mozdult, és most itt lóg magában, hidegen, örökre, némán... egy legyet nem tudna elhessenteni. Király volt, s már rothad is. „Ha bortól tikkad nyelved, s porzik a torkod is, és fejed szaggat, mintha halnál; édes, kacagó nőket hívj, az mindent megenyhít” Hát rajtad most ki enyhít, király? Senki. *(Iszik)* Nincs szép halál... csak ostoba van, s az egész élet vele együtt, ganajra mind!

Felnéz. Előtte a vörös főveges lány áll, kíváncsian nézi a hulla mellett guggoló férfit.

ÉDUA Rohan a szemed, rohan, rohan, rajtam meg sem áll?

ÉRETT Ki vagy?

ÉDUA A feljövő hold.

ÉRETT Én meg a Csallóköz.

Lány közelebb lép.

ÉDUA Miért nézed úgy? Egy halottat!

ÉRETT Ne irigyeld tőle... reggel földbe teszik. Él, él az ember... és egyszercsak nem él. Akkor minek töri magát?

ÉDUA *(hirtelen lehajol hozzá, arcát megsimítja)* Ezért! *(szájon csókolja)* Te tényleg odaát jársz! Hideg a szád, semmit nem érez...

ÉRETT *(nem felel, visszateszi Ottokár kezét a mellére)*

ÉDUA Engem nézz, ne a halottat!

ÉRETT Mit akarsz, lány!

ÉDUA Ölelj meg... győztes!

Jön a Fiatal, hátulról megöleli, magához húzza a lányt.

FIATAL Itt vagy?! Mióta leslek... De szép vagy. Mi a neved?

ÉDUA Édua.

FIATAL Én meg a király vagyok. *(megcsókolná)*

ÉDUA *(eltolja magától, nevet)* Minden kell, ugye?

FIATAL Jóllaktam. Szerelmet akarok... tudsz szeretni?

ÉDUA Tudok.

FIATAL De forró a szád! Még!

ÉDUA Mi az, te anyádtól tanultál csókolózni?!

FIATAL *(nevet)* A püspököktől... Taníts meg te, hogyan kell!

ÉDUA A lovakat figyeld... *(játszik vagy komoly?)* Én is tőlük tanultam. Így harapdálja a mén a kancát, finoman, fájdalmasan, fogheggyel... így... lassan, ne lihegj... *(előki a Fiatalt, az utánakap, de a lány kisiklik és nevetve eltűnik a sötétben)* Gyakorolj a karodon... később visszajövök!

FIATAL Állj meg! Várj! Hol vagy? *(keresi, üldözi, le-fel rohangál utána)*
Izabella, fiatal asszony áll a szín szélén. Óvatosan, a holtakat kerülgetve jön.

IZABELLA Anyád mondta, hogy itt találalak.

ÉRETT Miért jöttél? Ez nem nőnek való...

IZABELLA Rossz hírt kaptam... ezért...

Érett feláll, közelebb lép a nőhöz. Két idegen ember.

ÉRETT Hogy remegsz!

IZABELLA Véres vagy...

FIATAL Már alvadt... ne félj!

IZABELLA Meghalt apám...

ÉRETT Mind meghalunk. *(Ottokár arcára húzza a zászlót)*
Fiatal érkezik rohanva.

FIATAL Hol van? Hová tűnt? *(szembetalálkozik nejével, döbbsen)* Izabella... Hogy kerülsz ide?

IZABELLA Meghalt apám...

FIATAL Értem... igen... sajnálom...

A nő odasimul hozzá, megöleli – inkább sajnálatból, mint szívből. Érzi neje bánatát, de jókedve, gyermeki lendülete folyton átüt az együttérzésen

IZABELLA Hazamennék a temetésére?

FIATAL Menj csak.

IZABELLA Nem féltesz?

FIATAL Adok kíséretet.

IZABELLA Te nem jössz?

FIATAL Nem mehetek! Forr az ország... Itthon kell lennem!

IZABELLA Megismernéd a rokonaimat... Testvéreimet, anyámat...

FIATAL Nem lehet... nem mehetek! A Kőszegi várak kiszálltak. Az egyház hallgat. És a pénzenhű főurak úgy örülnek a győzelemnek, mintha a fogukat húznák!

IZABELLA Tíz éve nem láttam, drága apámat. Úgy féltett, hogy jó helyre adjon...

FIATAL Izabella! Én most képtelen vagyok... bocsáss meg...

IZABELLA És mennyit védett téged mindenhol, a pápánál...

FIATAL Nem kell engem védeni!

IZABELLA Most már nem fog... gyere a sátorba, lefürdetlek!

FIATAL Nem! Most nincs idő... Mennem kell! *(hirtelen ötlettel, megszállottan, szelesen, mint egy gyerek)* A lovamat! Hé, hozzátok a lovamat!

IZABELLA Állj meg! László... hová mész!

FIATAL Váradra! Tanácsért! Hogy mit tegyek?

IZABELLA Lázás vagy! Részeg?

FIATAL Rá kell tennem arcára a kezem! Homlokára! Aranyszemére! Sújja meg, hogy mit tegyek!

IZABELLA *(belekapaszkodik)* De kicsoda? Kinek? Mi ez?

FIATAL Hogy vizsályt vagy békét, mit válasszak? Úzzem el a kunokat vagy kössem magamhoz? És a magyar urakat? Magam alá gyűrjem, vagy trónomra ültessem, s a pénz olajával kenegessem arcukat? Mit tegyek?

IZABELLA Majd holnap megbeszéljük, Erzsébet asszonnyal... a nádorral... érsekkel...

FIATAL Nem! Itt az élők már nem segítenek. Bölcsebb sugallat, halotti tanács kell! Eressz! *(kirohan)*

2. A HERMA

Várad. Székesegyház. Éles napfénycsík metszi a padlózat homokkőtábláit. Hátul, a homályban oltár. Szent László hermája sötétén, zsírosan ragyog a gyertyák fényében. Százfelé kongó visszhang, a karzat sötétje.

ÉDUA Nem jövök tovább!

FIATAL Tíz lépés csak, nézd... az ott! A Herma.

ÉDUA *(szűkülve, nyűszítve)* Miért nincs itt fény?! Nyár van... ég a nap, és itt mint a föld alatt! Ki akarok menni! *(rohanva menekül kifelé. Fiatal utána, elkapja, nekinyomja az oszlopnak)*

FIATAL Nem mész! Nem engedlek! Alig taláلتalak meg... *(csókolja, fogdossa, hosszú ruhájának hasítékát keresi)*

ÉDUA Nem akarom! Néz az aranyszemével!

FIATAL Ki?

ÉDUA A halott!

FIATAL Ugyan már! Aranyszobor, nincs élete. Csak egy szent fej, aki néz!

ÉDUA Félek itt! Gyűlölöm a házakat... kőben lakni, mint a borz, földben, mint az ürge... és az istent téglák közé zárni! Megvesztetek, ti keresztények?!

FIATAL Ha isten lennél, hol lagnál?

ÉDUA *(húzza maga után, viszi, vonszolja – menekülés és szerelmi birkolozás)* Az ég alatt... vagy sátorban, ha esik. Gyere... menjünk innen! Nincs szabadabb hely annál – olyan, mint testnek a bőr, meleg és szellős... itt kel a hold, ott a nap... az egész ég látszik! *(a Fiatal közben csókolja, vetkőzteti, nem bír betelni vele)* És amikor a friss eső szaga átszivárog rajta, és összevegyül meztelen testünk gőzeivel... csak fekszem kiterítve és nézem, hogy párolog a mellem... meg a bőrök szaga, az édes bárányé, a szúrós, faggyas kecskéé, a zsíros marháé, és a füvek, az illatos száraz füvek...

Éles, száraz hang az oltár felől.

LADOMÉR Takarodj ki innen! Szentségtelen! *(ráterít egy sötét imakendőt a Hermára)*
Takarodjatok!

Egy kéz feltépi a kaput. Poros, vad napfény önti el a hajót. Fiatal és Édua félmeztelenül kuporognak az oszlop lábánál, mintegy a bűnbeesés után. Édua nem szégyelli magát, visszarendezi ingébe langyos kebleit, combjára simítja felcsúszott ruháját, mintha semmi sem lenne ennél természetesebb.

LADOMÉR Mondták, hogy itt a király, de nem hittem el! Most sem, hogy saját szememmel nézlek. Ez a földön bagzó kutya, ez lenne a magyar király?

ÉDUA *(László fülébe kuncog)* Mindig a kutyákkal példáznak... mintha más állat nem is lenne.

FIATAL *(suttogva)* Hallgass, az Istenért! Eressz el! *(Ladomérhoz)* Bocsáss meg... megszédültem... elvesztettem a fejem... irgalom, atyám!

LADOMÉR Szégyentelen! Takarodj ki innen! Vidd a nöstényt, és takarodjatok!

FIATAL *(a főpap elé térdel)* Hallgass meg, atyám!

ÉDUA Gyere már, mit könyörögsz neki!?

FIATAL *(rákiált)* Menj el! Ne nézz! Nem értesz te semmit. Menj már!

ÉDUA Várjalak?

FIATAL Nem! Nem akarlak többet látni...

Édua elindul a kapu felé, megáll a küszöbön, a fényben. Nem tudja, hogy sírjon, vagy neveszen, olyan furcsa ez a szcena – egy öreg fekete ember, s lábainál szűkül szerelme, a király.

ÉDUA Úgyis visszajövök éjszaka, álmodban. „Tenyerembe zártam, fogam közé zártam, combom közé zártam... Nálam van a vágyad, szárnyatlan madár.” *(kimegy)*

Sötét. Gyertyák lobognak a letakart mellszobor körül. Ladomér leveszi a Hermáról a sötét kendőt. Az arc fénylik az imbolygó fényben.

LADOMÉR Nézd ezt az arcot, Szent Lászlót, a kunverőt! És aztán nézz magadra, gyalázatos! Kunhágó László! Ez szent király volt, önmagához, országához hű, neked a gondolatod is büzlik a hitványságtól... Nézd ezeket az arany szemeket, mint az égbolt, oly hatalmasak... és égjen beléd a gyalázat! Ennek az emlékezet őrzi minden tettét, te meg a templom kövére folytatod a nedvedet?! Szégyelld magad, szent királyok ivadéka!

Csend. Csak a gyertyák sercegése.

FIATAL Hallgass meg, könyörgök!

LADOMÉR Nem! Menj innen... takarodj!

FIATAL Vétkeztem... tiszta szívemből bánom...

LADOMÉR Bűnös vagy! A lelkedben lakik... mindegy, hogy mit beszél a száj!

FIATAL Hallgass meg...

LADOMÉR Nem! Én nem segíthetek!

Elindul kifele. Fiatal megsemmisülten fekszik a kövön.

ÉRETT *(kajánul)* Gyónni akar, meg kell hallgatnod, érsek... Nem küldheted el! – Adj tanácsot! Mit tegyen? Fiatal, vörösen izzik ereiben a vér, és teste kriptájában él – márvány-nejével.

LADOMÉR Elég! Ezt nem hallgatom tovább!

ÉRETT Nem tud végigmenni az utcán, hogy minden nőt végig ne simítana éhes szemével...

LADOMÉR Szerencsétlen! Én pap vagyok, nem az ivócimborátok! Ha megszállt az ördög, vedd ki magadból, irtsd ki, égesd ki, fojtsd el! Ne beszélj nekem a királyok szerelméről!

ÉRETT Miért? Jézusnak is volt egy Magdolnája... ott van minden keresztfa alatt, azt füstöljétek ki!

LADOMÉR A te szeretőd az ország, boldogságod a béke, élvezeted a gyarapodás! Ha erre nem vagy képes, akkor tedd le a koronát!

ÉRETT Nincs az az ország, ami melle domborulatát feledtetné, s hiába irtja ki nappal, visszakúszik az álmába éjjel...

LADOMÉR Akkor tedd le a koronát! Ne fertőzd a király nevet! *(kimegy, bevágódik mögötte a sekrestye ajtaja)*

Csend. A Fiatal a Herma előtt kétségbeesetten imádkozik. Nem jutnak eszébe a szavak, folyton azt az egy sort ismételve.

FIATAL Ave, Maria, gratia plena... avemaria...

ÉDUA *(az oszlopnál)* Ott leszek minden lélegzésemben... párnád ráncaiban... izzadság-cseppjeidben... nem felejtethsz el!

FIATAL Engedj el! Lábamra tekeredsz, mint a folyondár... lehúzol, megfojtasz!

ÉDUA *(nevet)* Jaj, de szépen süt a hold, élt egy eleven s egy holt, jössz kedvesem?

FIATAL *(a Hermát nézi)* Ne hagyj el! Segíts! *(behunyja a szemét)* Ave Maria, gratia plena...

ÉRETT *(magához húzza a lányt, ajkába harap)* Meghálnék nélküled!

ÉDUA Jókedvem királya! *(becsukódik a kapu mögöttük)*

FIATAL *(újra kezdi a félhomályban, csukott szemmel, ringatózva)* Ave Maria, gratia plena....

Az oszlopok között feltűnik Izabella félénk alakja. Közelebb jön. Megérinti László vállát.

IZABELLA Nem mentem el...

FIATAL Örülök. *(magához húzza, belekapaszkodik, elbújik testében kétségbeesetten)*

IZABELLA Hol jársz? Alig ismerlek már...

FIATAL Ne beszélj... *(öleli, csókolni próbálja)*

IZABELLA Olyan hideg a szád.

FIATAL A tied is!

IZABELLA Szoríts magadhoz! Olyan egyedül vagyok... apa is meghalt! Ha legalább gyereünk lenne.

FIATAL *(mondja, nem érzi)* Szeretlek.

IZABELLA Belehalok... olyan hideg a szerelmed...

FIATAL Ne beszélj! Ne mondj semmit... ölelj... érezz!

Nehéz, görcsös ölelkezés az oszlop tövében. A vörösen fénylő Herma mellett megjelenik a Gyerek.

GYEREK Először... *(újra kezdi)* A tizennegyedik születésnapomon volt az esküvő... egy fejjel magasabb volt nálam, de szerettem... szerettem nézni az orrát, a mindig hideg orrát, a szeplőit, és ahogy nevetett, nevetgált... mint egy kiskutya. *(utánozza)* És egyszer csak ott feküdtünk egy ágyban, mint férj és feleség. Hideg volt a lepedő, s a kezünk nyirkos... vagy talán ragacsos a sokféle lakodalmi mézességtől. Feküdtünk hajnalig szó nélkül... néha azt mondta... carissima consors... legédesebb férjem... én magyarul ugyanezt... megfogta a kezemet, s a mellére húzta... anyám mondta, hogy ezt kell... nem tiltakoztam... éreztem, hogy remeg... hideg volt a térde, nyomta az enyémet... megcsókolt, de a szeme merev volt... kicsi és szürke, mint a rémület... hunyd be, kérlek – könyörögtem neki... te is – suttogta... így csókoltuk egymást szemhéjunk sötétjében... egyet én, egyet ő... mintha vizes cipőben mászkált volna valaki az arcunkon... és reggel már nem nevetgált... soha többet... mint egy kiskutya... pedig azt úgy szerettem... *(utánozza a gyerek Izabella felhúzott vállú keccgését)*

3. ÚJ PECSÉT

A háttérben megjelenik Kézai, mögötte Ladomér.

LADOMÉR Ott vannak, menj! Nászát üli épp...

KÉZAI *(halkan, félénken)* Felség... bocsásson meg...

LADOMÉR Reccsenj rájuk, ne félj! *(Lászlónak gyűlölettel)* Iszonyú hírrel jövünk, ha méltóztatnának...

KÉZAI *(szinte sír – mint egy öregasszony)* Vérontás mindenütt! Iszonyú gyilkolás, mérszárlás... mintha veszett nyálát szórná az öldöklés miránk. Egymásnak esnek fejszével, taglóval, irtják egymást karddal, lánggal, iszonyú gyilkokkal... hogy az embernek csak sírnia, sírnia lehetne, nem szünni a jajjal, országos panasszal...

LADOMÉR Ne óbégass! A lényeket mondd!

KÉZAI *(alig tudja összeszedni magát)* Azt se tudom, hol kezdjem, melyik irtással, vérengzéssel... hisz iszonyat, egyformán iszonyat mind!

LADOMÉR *(ordít – indulattal, váddal)* Követeljük, hogy véd meg az országot! Torold meg! Büntess! Bárkit sújtson is!

FIATAL Mi történt?

LADOMÉR Csák Péter, nádorod öccse földig dulta Veszprémet, a püspökséget...

KÉZAI Fekete üszöggé perzselte házait, templomát, könyvtárát, egyetemét, minden emberi hajlékát...

LADOMÉR S a szerencsétleneket, kik végső oltalmat az oltártól reméltek, hatvannyolc szerzetest, ott gyilkolta, vágta halomba a Feszület előtt! Öreget, fiatal, szentetlen papot...

FIATAL *(döbbenten)* De miért?

LADOMÉR Bosszúból, mert hogy Kőszegi Péter a püspökük neve!

FIATAL Tudtom nélkül, esküszöm!

LADOMÉR Hatvannyolcszoros halált kérünk a fejére, és teljes vagyonfosztást a veszprémi káptalan javára...

KÉZAI És a szászok, uram... az erdélyi szászok, mintha a rontás, az őrvongó téboly szelleme szállta volna meg! Holmi vita miatt, kétezer ártatlant koncoltak fel fél délelőtt alatt, Gyulafehérvár majd minden lakóját. Térdig járt az ember gözölgő, véres végtagok halmában... s a templom falára emberi vérrel mázolták: Igazságot! Gerecht!

LADOMÉR Megtorlást! Királyi bosszút, felség! Emlékezetest!

KÉZAI És az édesanyja, uram... *(megáll egy pillanatra)* Sajnos nem hallgathatom el... részeg, sóvár kunok az anyakirálynő buzdítására megrohanták a hajszentlőrinci apátságot... nem öltek, csak raboltak... és aminek nem látták hasznát, könyvet, kegytárgyat, oklevelet, bizony tűzre vetették mind. Ők voltak okai, vagy a sarjadó szél, ki tudja, de porig égett minden...

FIATAL Hol a nádor! Hol a királyi had?

KÉZAI Kőszeget ostromolja éppen, felséged javára.

FIATAL *(feláll – most először királyi)* Haza a nádort Kőszeg alól, haza a sereget. És példás ítéletet, büntetést – bárkit is sújtson! Kéretem a szászokat, Mátyus fiait, anyámat, a kun fejedelmeket. Fővesztés terhe mellett! És szólítsd hadba a kun sereget is, hogy ne a királyság vézna karja fenyegetse az engedetleneket...

LADOMÉR Megint a kunok?! Rossz vért szül az, uram...

FIATAL *(belevág)* Velem vagy ellenem, atyám?

LADOMÉR Hogy érti?

FIATAL Új rendet akarok, mert a régi ránk rohadt! Segítségemre lesz az egyház ebben, vagy ellenem?

LADOMÉR Jézus oldalára akar kardot kötni?

FIATAL Nem! A támaszát kérem... a szövetségét. Hiába ítélezünk! Hóhérrel, kegyelemmel, hiába! Új lapot kell nyitni, másképp nincs mód felállni – üres a zsebünk, lelkünk tele gyűlölettel, emlékezetünk sérelmekkel... hiába ítélezünk!

LADOMÉR És hogy akar új lapot nyitni... mi lesz a régivel? Ami eddig történt!

Fiatal elveszi Kézaitól a királyi kettős pecsétet, súlyos, nehéz bronzöntvény – mint egy súlyos tenyér, akkora. Színe és visszája. Megfogja a szíjánál fogva, surrogva megpörgeti a levegőben, és a padló kövéhez csapja. Pengve, szikrázva hull ezer szilánkra a királyi arcma, s a keresztos hátlap, a LADISLAUS DEI GRACIA REX HUNGARIAE

LADOMÉR (döbben) Mit csinált!? Az ég szerelmére... Az ország pecsétje!

FIATAL Új pecsétet öntetek. A régi mától érvénytelen! És újra mérlegre teszek mindent, érdemet, jogot, hűséget, árulást, hitszegést. Mindent! Új lapot kezdünk, olyan tisztát, szűzet, mintha most ereszkednénk le a Kárpátok hágóin. És új országot alapítunk itt, hol előttünk egy bosszúálló, gyűlölködő, érdek-hajszoló nép lakott. (indul, Ladomér és Kézai döbben) követi)

ÉRETT (nevet) És mától a hold lesz a nap, és a föld az ég, és jégnél melegsünk, és a kutya lesz a mi macskánk. Ellenségeinkkel kibékülünk és összeölelkezünk, majd kibújunk a bőrünkől, mindenki segít a másinak, kimossuk, megszáritjuk a napon, és úgy öltjük fel újra. Tiszta emberek, tiszta gondolatok...

4. ANYA

Megjelenik Erzsébet, fura viseletben. Oldalt nyíló, élénkzöld kun köntös, magyar csizma, kezében görbe, ázsiai szablya, és a szerepapok áldozóstólája, lila szegélyes fekete selyemből. Haja kibontva, sörényszerűen.

ERZSÉBET Mit ülsz itt magadban? Nyargalsz az országban egyedül, folyótól, folyóig, helyed nem leled. Minden lépésedet figyelik, nem értenek, félnek tőled... a magyarok lassan meggyűlölnék, a kunok azt kérdik – kerge ez? S az egyház, nagy barátod is csak óvatosan távolról ölelget, mint bujakórost szokás... Még én, az anyád, akinek fénylő napom voltál, még én is félve nézlek: az én fiam ez? Ez a fekete homlokú, keserű mosolyú, görnyedt árnyék... Szedd össze magad! A legelső férfi vagy az országban... hol vesztetted el így magad?

ÉRETT (elgondolkodva) Igazságot... Gerecht... Ha igazságot tennék... ha hinnék az igazságban...

ERZSÉBET Ébredj fel! Térj magadhoz... hol a fenében jársz!?

ÉRETT A hajszenlőrinci apátság feldúlásán gondolkodtam épp... Hogy milyen igazságot tehet itt, saját anyja ellen a király?

ERZSÉBET (támad) Megérdemelték! Százszor is... Húsz éve vártam erre a napra... Tudod ki volt a főapát? A kaproncai Gutkeledek közül való... akik tizenöt évvel ezelőtt téged és engem oly gyalázatosan lefogtak!

ÉRETT Nem tudom, hogy sírjak-e vagy nevessek, ha rád nézek! Ez az én anyám? Ez a rablott stólaban magát illegető duhaj özvegy?

ERZSÉBET Vesszőz meg! Vagy köss ki a térre... vagy csukass zárdába! Király vagy, megteheted!

ÉRETT (fáradtan, kedvetlenül) Szállj magadba! És ne kényszeríts... Építsd fel azt a szétdúlt apátságot, és vonulj vissza! Míg nem hívlak, a trón közelében ne lássalak!

ERZSÉBET *(halkan kezdi, megalázottan)* De nagyra vagy magaddal! Szent László utóda! Igazságos, szép király. De azt tudod-e, hogy hányszor ültek össze a magyar urak, hogy a trónról letegyenek, és a velencei Andrást hozzák be helyetted? – Te pedig itt hanyódsz ereklék és südő asszonyok között, és az új rendről álmodozol! *(nevetve)* Épül az nélküled is, ne félj! Kis forgács vagy te ebben a szélben! Én vagyok csak, aki megtart a trónon... mert velem nem mernek ujjat húzni! Én és az én népem... *(Kimegy)*

5. ÁRULÁS

Sápadtan, remegő szájjal érkezik a Fiatal, nyomában esküdöző, bizonykodó főurak, s a kis sápadt menyét, a könnyeivel küszködő Izabella zárja

MÁTYUS *(tizedszer, hiába)* Felség, az istenért! Higgye el! Nem tehetünk róla...

IZABELLA Könyörgök, hallgass meg!

LADOMÉR Nincs közünk hozzá! Se nekem, se az egyháznak... Esküszöm!

MÁTYUS Nincs magyar főúr, aki ilyesmihez adná a nevét, becsületét!

LADOMÉR Se pap, se szerzetes! Higgye el! Ez nem egyházi személy műve...

Fiatal leül a trónra, kinyitja a pápai legátus érkezését bejelentő levelet. Újra olvassa, tizedszer. A szégyentől és megaláztatástól lángol az arca.

FIATAL Ha megtudom, ki volt az áruló a nyelvénél fogva akasztom fel! Mert hazudott! Ilyen durva, megalázó üzenetet csak sehonnai latroknak küldenek. *(olvassa)* ... Fülöp testvérünket, mint a béke angyalát küldjük országodba... azzal a megbízással, hogy: „Gyomlálj és írts, pusztíts és rombolj, építs és ültess az Úr nevében!” Nem! Egyszerűen nem értem...

IZABELLA A szentatya jót akar...

FIATAL *(gyűlölettel)* Ne halljak a pápai jóságról! Így porba alázni egy keresztény uralkodót... mintha rablók és gyilkosok országa volnánk! „Írts és rombolj!” – hát pápai szavak ezek?!

LADOMÉR Csillapodjon, felség... ez nyilván képletesen értendő.

FIATAL Örülök, hogy ennyire érti a szentatya nyelvét, érsek! Akkor jól meg fogják érteni egymást a Legátussal is, mert én ennek a megaláztatásnak sem magamat, sem az országomat ki nem teszem... A lovamat! Indulunk! *(leteszi a koronát a trónra)* Ezt legközelebb majd farsangkor, hisz se rangja, se becsülete!

MÁTYUS Nem térhet ki előle! Ne menjen el, felség!

FIATAL Nem menekülök, dehogy! De ha itt maradnék, kitömve küldeném vissza a Legátus urat... *(kapkodva öltözik)*

IZABELLA Majd én kimentelek... azt mondjuk, hogy későn ért ide a levél... zavargás van délen, és a keleti végeken... a Babonicsok, és a szászok... mintha megvesztek volna!

FIATAL *(alig bír uralkodni magán)* Hogy hazudozzak én? Saját országomban bujkálva mentségeket keressek?! Nem! Azt nem! *(visszaül a trónra)* Ladamér! Elébe méssz a Legátusnak, és megmondod, hogy amíg a pápával nem értekeztem erről a furcsa küldetésről, addig nem léphet a városba. Forduljon vissza, szálljon meg valahol...

LADOMÉR Ne ingereljük Őszentségét! Ez csak rontana a helyzeten...

FIATAL Milyen helyzeten? Látod ezt!? *(odatartja az országalmát az érseknek)* Kettős kereszt, érsek! Tudod, mit jelent? Hogy ebben az országban emberen és egyházon a király az úr...

6. A LEGÁTUS

KÉZAI *(bejön)* Őkegyelmessége, Fülöp fermói püspök, III. Miklós pápa személyes magyarországi legátusa.

Mindenki az ajtó felé néz, László feláll, az ablakhoz megy, kinéz.

KÉZAI Mi legyen, uram?

László nem felel. Szó nélkül néz ki az ablakon.

Az udvar értetlenül, döbbszent áll. Belép a püspök, fehéren, mint egy prémes angyal, fehér kesztyűjén a pápa gyűrűje.

FÜLÖP Békesség a jóakaratú embereknek.

EGYÜTT *(feszengős uniszónó)* Mindörökké, ámen.

Minden szem a királyon. László nem mozdul. Az érsek megcsókolja a felé nyújtott hófehér kesztyűn ragyogó ékkövet.

LADOMÉR Isten hozta, excellenciádat. Ladamér, hercegprímás, esztergomi érsek.

FÜLÖP Nagyon örvendek. Őszentsége külön a lelkemre kötötte, hogy köszönjem meg kegyelmednek az értesítéseket...

LADOMÉR *(zavartan)* Örülök, ha hazámnak és egyházamnak javára lehetek. *(ideges pillantás a Fiatal felé)* Felség! A pápai legátus úr excellenciája. *(László nem reagál, mintha nem is hallaná)*

MÁTYUS *(mentendő)* Csák Máté... az ország nádora, engedelmevel.

FÜLÖP Mátyus nádor, ugye? A Veszprémet feldúló Csák Péter bátyja...

MÁTYUS Igen. Az öcsém volt... Kegyelem, szentatyám! *(mélyen meghajol)*

FÜLÖP Álljon fel! Mindenre sor kerül. A maga idejében.

Csend. A király csak áll háttal az ablaknál, néz kifelé.

KÉZAI *(közelebb lép)* Felség!

A király nem mozdul.

IZABELLA És nekem nem üzent semmit... őszentsége? Biztosan el is felejtett már!

FÜLÖP *(őszinte örömmel)* Izabella, nápolyi virágom! Meg sem ismerlek! De gyönyörű vagy, kislányom... Királyné asszony! Iza, Iza, Izola, Isolabella... *(megöleli)* Mióta is?

IZABELLA *(megtörli a szemét)* Tizenöt éve... Lesz ősszel!

FÜLÖP Na, nem sírunk...

FIATAL *(feszülten, szinte durván)* Menjenek ki! Mind! Négyszemközt akarok a legátussal beszélni...

Némán, zavartan vonulnak ki. Becsukódik az ajtó.

FIATAL Ki árult be őszentségénél?

FÜLÖP Senki. A szentatya több kézből értesült...

FIATAL Kitől?

FÜLÖP Számtalan forrásból. Nem tisztem elmondani.

FIATAL Őszinteséget, nyílt beszédet várnak tőlem, és árulóimat védelmükbe veszik?

FÜLÖP Nem egy ember szavára, higgye el. Nem is tízére. Őszentségét is meglepte a panaszok özöne.

FIATAL *(gúnyosan)* Ennyi árulást még a pápai gyomor se vesz be, ugye?

FÜLÖP Ne háborogjon, fiam! Őszentsége nagyon aggódik Magyarország állapotáért.

FIATAL Én is, püspök! Nem kevésbé, higgye el! De azzal, hogy kegyelmedet nyíltan, ország világ előtt, király-leckéztető célzattal a nyakamra küldték, lovat adnak azok alá, akik a gyűlölség és zavargás szításából húzzák hasznukat. Inkább bíztak volna meg egy jó szándékú, bár nehéz helyzetű király ítéletében, mint a rágalmazó leveleikkel Rómába futkosó sehonnaiakban.

FÜLÖP Mit merészel? Kétségbe vonná a pápa bölcsességét?!

FIATAL Őszentsége messze van! Ha ezer szeme és méteres füle lenne, akkor se hallaná, látná, hogy mi zajlik itt a lelkekben.

FÜLÖP A lelkekben, azt mondja? Hát nézzük csak! A Szentszék úgy értesült, hogy a hit megingása és az erkölcsök romlása nem kerülte el a király személyét sem...

FIATAL Rágalmak, szavak! Névtelenül ez semmit nem ér.

FÜLÖP Említést nyertünk egy bizonyos kun leányzóról, akivel felségednek királyhoz méltatlan viszonya van...

FIATAL *(meglepődik, támad)* És? Ezért küldött volna a szentatya egy felkent püspököt, hogy a nőügyeimert firtassa?

FÜLÖP Őszentsége aggodalommal látja, hogy felséged alig érintkezik a feleségével, házasságuk hét éve gyermektelen...

FIATAL Hát már a hálósobámban is ül emberük?

FÜLÖP *(keményen)* Vigyázz, király! Felhatalmazásom van, hogy kiátkozással, a legsúlyosabb egyházi fenyítéssel sújtsam...

FIATAL És attól rend lesz?

FÜLÖP Az utódja alatt bizonyára! Veszélyben a hit! Kolostorokat, templomokat dúlnak, papokat és szerzeteseket ölnek...

FIATAL Meg kereskedőket, utazókat, szegényeket és gazdagokat... nem hitbeli kérdés ez!

FÜLÖP Az okát kell megszüntetni! A gyűlölség, a zavargás, a széthúzás okát! Ezért a következőket kérem: először is Krisztus nevében béküljön ki Kőszegi Henrikkel, hagyjon fel zaklatásával, rokonai üldözésével!

FIATAL Nocsak! Ebből is pápai ügy lett!

FÜLÖP Őszentsége nyomatékos óhaja

FIATAL Ha vérbefagyva látom, akkor majd magamhoz ölelem, de addig nem! Tovább!

FÜLÖP Nem, felség! Félreértette az én szerepemet! Én nem a szakács vagyok, aki az étlapot tartja, hogy tessék választani. Őszentsége kérése: parancs!

FIATAL Hány ilyen kérés van?

FÜLÖP Három.

FIATAL Egy gondolom, a nejemre vonatkozik: a kis levélkéivel pápai fülekbe indázó kúszózsályára! Jó. Páros heteken vele hállok, fiú nemzéséig... Mi a harmadik?

FÜLÖP És kun szeretőjét nem látogatja!

FIATAL Tartom, ha Európa többi királya is hasonló fogadalmat tesz. Nehogy már keresztényebbek legyünk a világnál!

FÜLÖP Mitől lett ennyire cinikus, ilyen fiatalon?

FIATAL Sok hatalmas öregember között éltem. Mi a harmadik?

FÜLÖP A kunok.

FIATAL *(feszülten)* Sejtettem. Ez a lényeg! Nem bírják elviselni országom nagyjai, hogy saját ereje van a királynak. Ez a panaszok özönének igazi oka! *(közelebb lép Fülöphöz, bizalmasan)* Nézze, püspök: az új királyi pecsét! Erről még Rómában sem tudnak. Olyan mélyre süllyedt itt minden erkölcs és emberség, hogy elhatároztam, új lapot kezdek. Aki hű hozzám és az országhoz, azt megjutalmazom, akit érdemtelennek találok, azt földönfutóvá teszem... Ilyen egyszerű rend ez! Ezért rohant sírni Kőszegi Henrik őszentsége szoknyás lábához, mert kihúztam alóla összes földjeit... És ennek a pecsétnek az ereje a kunok! Érti? *(őszintén, szinte fiúi alázattal)* Esküszöm igaz lelkemre – nem ellensége vagyok én az egyháznak, a hitnek, hanem a támasza. Szent László ükunokája! Ezt jelentse meg a Szentatyának, fiúi hódolatom és engedelmességem igaz jeléül... *(letérdel a Legátus elé)*

Fülöp döbbenten nézi az eddig hetyke, szinte gőgös fiút, aki most előtte térdel, és fehér papi szoknyája csipkés szegélyét arcához szorítja

FÜLÖP Keresztelje meg és telepítse le őket

Fiatal nem felel. Mozdulatlan térdel a püspök előtt.

7. JÉZUS

- ÉRETT Nem fog menni...
- FÜLÖP Miért? Maguk sem a Bibliával a hónuk alatt jöttek be a Kárpátok szurdokain...
- ÉRETT Nekünk muszáj volt megtérni... ha maradni akartunk.
- FÜLÖP *(belevág)* Keresztelje meg és telepítse le őket
- ÉRETT Nem bánom, próbálja meg. Tegyen egy kísérletet. *(kiszól)* Kéretem Árbuz fedelmet! *(Fülöpnek)* Ha őt megtéríti, nyert ügye van.
- FÜLÖP *(élesen, szinte ellenségesen)* Ez nem játék, fiam! Öszentségének elfogyott a türelme! Túl jól él a pogányság itt! Titeket is fertőznek, s a keresztény királyok egykor virágzó hona mára félbarbár sorba süllyedt. A keleti végekre már csak félve küldünk papot, elárvult templomok, kifosztott eklézsiák, és hitehagyott, vallásukat megtagadó, kiugrott papok... ez a kun vidék!
- FIATAL *(kérlelően)* Püspök úr! Hagyják békén őket, és vállalom, hogy megvédem az egyház jogait.
- FÜLÖP Nem, fiam! Itt keményebb gyógyszer kell!
- Belép Árbuz, rangja és nemzetsége valamennyi díszével fején, köntösén.*
- ÉRETT A püspök úr beszélni kíván veled Jézus Krisztusról, a keresztény vallásról... *(Fülöpnek)* Óhajtja négy szemközt?
- FÜLÖP Nem, maradjon csak... Mi a rangod?
- ÁRBUZ A kun sereg vezére vagyok.
- FÜLÖP Királyi zsoldban?
- ÁRBUZ Igen, uram.
- FÜLÖP Mától kezdve csak keresztény ember lehet királyi szolgálatban...
- FIATAL *(indulattal)* Erről nem volt szó! Mit merészel!?
- FÜLÖP *(keményen, mintha egy másik ember volna)* Ott van a kezében a megbízatásom: „rombolj és pusztíts, ültess és építs az Úr nevében!”
- FIATAL Azt fogadok zsoldomban, akit jónak látok... Ezek az én udvarom törvényei!
- FÜLÖP Kiközösítés és egyházi átok! Elfelejtette?
- ÁRBUZ Kár ezen vitázniuk, felség! Keresztény ember vagyok... bárki tanúsíthatja.
- FÜLÖP *(döbbenten)* Micsoda?
- ÁRBUZ Miklós nevet kaptam a keresztségben.
- FÜLÖP Hogyhogy... Mikor?
- ÁRBUZ Apám halálakor... őt is keresztény pap temette.
- FÜLÖP De miért? Hogyan?
- ÁRBUZ Mert a király, IV. Béla jó néven vette. És a pap csak úgy állt rá, ha az egész családunk megkeresztelkedik. Üsse kő, mondtam, elég gazdagok vagyok, hogy két istennek áldozzunk.

FÜLÖP Melyik a másik?

ÁRBUZ Hát a Nap, uram.

FÜLÖP És melyik a nagyobb?

ÁRBUZ Tréfál? Nézzen bele a korongjába! *(nevet)* Hogy is lehetne az a kis zsidó herceg nagyobb, mint a Nap. Nézzen csak bele a korongjába!

FÜLÖP És apádat hogy temették el?

ÁRBUZ Rendesen. Két méteres feszületet is állíttattam a sírjára.

FÜLÖP A kitömött lóbőrök közé?

ÁRBUZ Honnan tudja?

FÜLÖP És a feleségével mi lett?

ÁRBUZ Vele temettük... hű asszonya volt, öt fiút szült neki. Ő is megkeresztelkedett.

FÜLÖP Élve temették?

ÁRBUZ Hova gondol? Lenyilasztuk illendően...

FÜLÖP *(ordít)* Soha a pokol kénköves fenekéről fel nem álltok... ott fogtok vonyítani a gyilkosokkal, a fertőzöttekkel együtt!

ÁRBUZ Én mindent megtartottam, amit kértek: gyóntam, áldoztam rendesen, minden teliholdkor, napfordulókor...

FÜLÖP Elég! Hagyd abba! A legsötétebb istenkáromlás... Végzésem a következő: jól figyelj, király! Egy: mától kezdve hitetlent, pogányt vagy zavaros, kéthitű embert semmilyen királyi tisztségben nem fogadhatsz

FIATAL *(döbbenten)* Katonaként sem?

FÜLÖP Még lóvakaró legénynek sem!

ÁRBUZ S akkor mi... a mieink miből éljenek?

FÜLÖP Kettő: Az összes keresztény rabszolga, ki kun földeken dolgozik, szabadságát haladéktalanul visszanyerje...

FIATAL Akkor ki műveli meg a földjeiket?

FÜLÖP Telepítsd le, és kereszteld meg őket!

ÁRBUZ Ki fog szántani? Vetni? Nem értünk mi ahhoz!

FÜLÖP Tanuljatok meg! Építsetek házakat! Telepedjetek le! Nincs más jövőtök ebben az országban...

FIATAL *(ijedten, szorongva)* Az öldöklés és fosztogatás soha nem látott hullámát hozod, szentatyám! Akinek se kenyere, se állása, az onnan fogja elvenni az ételt, ahol van: a magyarok és az egyház asztaláról. A gyűlölséget hozod, a hit mézébe mártva!

FÜLÖP Nem végeztem még! Sok térítésben részt vettem már, tudom, milyen alattomos, ravasz fajta pogány – színleg megtér, két kézzel veti, szórja a keresztet, s otthon, a sátrában a báránybőrök között ott lapulnak régi bálványai...

FIATAL Nem állíthatok minden sátorba őrszemet.

FÜLÖP A szokásaikat kell levettetni velük... a nyelvüket, az öltözetüket, a lakhelyüket... megkeresztelni és szétszórni, letelepíteni és dolgoztatni, keresztény vezetők és bírák alá sorolni, és nemzetségeiktől elszakítani... Ez a munka vár rád!

FIATAL *(szinte remeg a felindulástól)* Nem... ez nem fog menni! Ezt nem lehet keresztülgyötörni vér és vas erejével sem!

FÜLÖP Akkor kiátkozlak, országodat pedig egyházi tilalom alá veszem. Mától kezdve nincs esketés, temetés, keresztelés!

ÉRETT *(Árbuzhoz)* Fogjátok le!

ÁRBUZ Kit?

ÉRETT A stólast! Hol vannak a fiaid?

ÉRETT *(a belépőkhöz)* Fogjátok le! Kötözzétek meg, és vigyétek! Megházasítjuk!

FÜLÖP Én őszentsége, a pápa személyében vagyok itt...

ÉRETT Olyan lányok meztelen hasára ültetlek, hogy őszentsége háta is borsózni fog a gyönyörűségtől! Keresztet soha nem látott, vérbő, pogány lányok – valódi püspökei a testi szerelemnek! Le ezt a zsákot a csuhásról, adjatok rá igazi kun ruhát! És hozzátok a nőket, én fogom a szertartást celebrálni! Gyerünk! Bort, zenét... Éduát!

Ujjongva, röhögve kivonszolja a ruháitól megfosztott, kapálózó Legátust.

Árbuz feszülten, rosszkedvűen néz a kitóduló barbár bakkhánsok után. Le – fel járkál, nyugtát nem leli.

ÁRBUZ Nincs mód okosnak lenni! *(felveszi a földről a püspök fehér kesztyűit)* Olyan Isten ez... békesség, azt mondják, s elveszik mindened... Ha meg visszavágsz? „Hitetlenek, megátalkodott, dacos pogányok! Takarodjatok vissza a sztyeppére!” *(kétségbeesetten)* De hová? Török, tatár, mongol, kozák, halálhordák mindenütt! Vértől tocsakos a föld is! *(óvatosan felhúzza az egyik kesztyűt, nézi, forgatja – lassan keresztet vet. Halkan, idegenül, szinte félve)* Uram... Isten! Segíts nekünk... *(összeteszi a kezét suta fohászra – ízleli, próbálgatja a nevet, a szavakat)* Jézus! Krisztus... Segíts nekünk... elveszünk! *(legyint, leengedi a kezét)* – Nem megy! Miért is segítene? Ezekkel tart, csuhásokkal – *(szorongással, rossz előérzettel)* Csak baj ne legyen ebből... rossz multság, kerge lagzi ez! *(leteszi a kesztyűt a trónra, kimegy)*

8. VŐLEGÉNY

Színes fejedelmi sátor előtt Kunországban. Édua a Fiatalt nyakába kapaszkodik, öleli, csókolja, csiklandja. Nem bír betelni vele.

ÉDUA Nem engedlek el soha már! Úgyszincs helyed többé a palotában, vége a királyságnak... *(nevet)* A pápa küldöttét lefogni?! Bátor bolond vagy... *(megcsókolja)*

FIATAL Ha az én népem a hátam mögött áll, nem félek senkitől, se pápától, se uraktól.

ÉDUA A te néped? Hol lakik az?

FIATAL Mindenütt... nem csak ti, a magyarok is szeretnek, érzem!

ÉDUA Mégis elárultak...

FIATAL Némelyek! Hol a vőlegény?

ÉDUA *(felnevet)* Itt bent. Mandula és Köpcsecs a menyasszonyai! *(Széthúzza a sátor szárnyait)* Nász-nép, alusztok?

MANDULA *(a püspökön térdel)* Férfi ez egyáltalán?

KÖPCSECS *(bentről visítva)* Egyfolytában morog, mint az ellő borz, és fúj, ha közeli...

FIATAL Mindent próbáltatok?

KÖPCSECS Amit nő tehet, mindent: simogattuk tollal, csurgattuk mézzel, ujjal, nyelvvel, egész testét végignyaltuk...

MANDULA Meg se rezzen, mint a csóré csiga, nyálkás és puhány... meg se rezzen.

KÖPCSECS Nekem egyszer sikerült...

MANDULA Nem igaz! Ráült és táncolt, mint a sárló kanca vagy egy órán át, és akkor valamiféle síkos csillant ott...

KÖPCSECS Az a papok nedve!

MANDULA *(Lászlóhoz, dühösen)* De tud-e elfolyni férfinedv haldokló hímtagból, mondd király, szerinted tud?

FIATAL *(élvezi)* Tud...

KÖPCSECS Látod, borzas, mondtam én!

MANDULA Kínköny az, nem élvezés! Ha belülről semmit nem érzek, ha nem döfköd, nem jár át keményen, forrón, akkor mit ér az – halott gyönyör, még ha nedve csillan is.

ÉDUA Nem itattátok?

LÁNYOK *(együtt, nevetve)* Hogyne, mint vőlegényt szokás – szájból, szájba...

MANDULA Prüszkölt is rendesen, és hogy köpködött, mintha a sátán nyála volna...

KÖPCSECS Ez a bolond lány még velem is kipróbálta! Micsoda fürge nyelve van... Próbáld ki, király!

MANDULA *(elindul László felé)*

ÉDUA Hess, innen! Varjak! Te majd tőlem iszol, az én nyelvemről.

Megcsókolja a Királyt, Mandula és Köpcsecs élvezettel nyammognak közben, nem bírnak magukkal.

FIATAL Hol a szerencsétlen?

KÖPCSECS Itt, a bőrök alatt. Nem hallod morgását?

MANDULA Ezt az izét kezdi és végzi, kandúr-zsолоzsma, azok morognak így, ha bőrük alá bújik a tavasz.

Hallgatják egy darabig. Fülöp a János jelenéseit (9. rész – Az első jaj) és a 88. zsoltárt mondja, kezdi és végzi. Bejön Törtel, a püspök fehér úti ruhájában, Kemencsén pedig a fejfedő és a hófehér kesztyű.

TÖRTEL Esketni jöttünk. Hol a vőlegény?

FIATAL Imáját mondja épp.

Leszedik a bőroket, előbukkan a Legátus rettegő, elkínzott arca. Kun ruhában van, hajára valami feketés kencét kentek és csíkosra fésülték. Ahogy megpillantja a Királyt, felemeli ujját, reszketve rámutat az átkok legmélyebb dühéből.

FÜLÖP A szentatya, az egész kereszténység fog rajtam bosszút állni! Pogányok lakája!

FIATAL Lássam azt a borban fürdő vőlegényi csókot!

Lányok visongva előrángatják a bőrtömlőt, egyikük felemeli, melle kibuggyan rövid ruhája mellett, Kemencse lágyan helyére buggyantja, s nevetve nyalja végig tenyerét.

KEMENCSE Micsoda jó szagod van!

MANDULA Segítsetek... ne kapálózzon! *(nagyot kortyol a borból)*

TÖRTEL *(nevetve)* A te legényed, segíts magadon...

A két lány bekeríti a hátráló Legátust, lenyomják a bőrök közé, és kezét-fejét lefogva próbálják szájába csókolni a bort. Minden vörös és nedves – lihegés és visítás, a püspök ordítása, a fiúk röhögése, ahogy húzzák, buzdítják a lányokat. Édua is megkívánja.

ÉDUA Tölts nekem is! Az én vőlegényemnek is! *(száját tátja a sugárban ömlő bornak, majd ráveti magát az Érett Lászlóra, birkóznak – dől belőlük a bor, a nyál, a nevetés – és Szent János látomásai a pusztában)*

FIATAL *(élvezettel nézi, koronája félrebillent – nagyokat nevet, kurjant)* Még! Ne sajnáld! Adjatok még neki! Megtanítjuk keresztelni, szokást alázni! *(odalép a Legátushoz)* A sátor a legszebb templom, atyám. Szellős és végtelen. Itt benéz a nap, ott a hold – és ha végigfekszel a bőrökön, hátadban érzed a föld lélegzetét. Ezt a szabadságot irigyled te tőlünk, Róma kutyája?

A sátor nyílásában fekete árnyék, Mátyus nádor áll.

MÁTYUS Állj fel, kölyök, mert agyondöfle!

FIATAL *(kászálódik – fél részeg már)* Bor is van, meg nő is! Lagzit a nádornak! Mandula, Köpcsecs... itt az újabb vőlegény!

MÁTYUS *(megragadja a nyakánál)* Állj fel, szerencsétlen! Talpra! Országunk szemete! Elfajzott gaz, hát erre adtad magad!? *(lehasítja róla a kun köntöst)* Koronás magyar király, és kun pongyolában hentereg, mint a disznó! Mindnyájunkat el akarsz veszejteni, átkozott! *(lelőki, nem bírván fékezni indulatát, belerúg, üti, rugdossa a bőrök között részegen menekülőt)*

ÉDUA Fogjátok le! Kötözzétek meg!

Kemencse és Törtel nekiugrik Mátyusnak, de a Fialat megállítja.

FIATAL Nem! Ne nyúljatok hozzá... *(feláll, próbál talpon maradni)* Hagyjátok... Igaza van...

Mindenki értetlenül nézi, Fiatal lehajol, felemeli a püspököt, kezét fogja, támogatja.

Bocsásson meg, atyám! Bocsásson meg! Adjátok vissza a ruháit! Ne nézzetek! Tegyétek!

ÉDUA De miért? Részeg vagy? Mi ez?

FIATAL *(megcsókolja)* Hallgass, édes! Téged nem felejtelek el!

ÉDUA Egy ember miatt... ezek miatt, kik csengettyűs bolondként rángatnak?

TÖRTEL Egy intés, és nincs sereg, aki ellenállna!

FIATAL Nem akarok vért... ez már nem a ti harcotok!

Mátyus Fülöpre vállára teríti a bor-pecsétes fehér püspöki köntöst.

MÁTYUS Mehetünk, atyám?

Nehéz, gyűlölséges csendben indulnak kifelé. Édua nem ereszti a Fiatalt, belekapaszkodik.

ÉDUA Ne menj! Ne add a kezükre magad!

Fiatal nem felel, indul Mátyus és a Legátus után. A kunok értetlenül nézik.

Sötét.

9. A NAGY SZÍNJÁTÉK

Trónterem. A kiátkozás napja. A falakon átható templomi kórus. Pregregorián.

Kőszegi Henrik a püspök papírjait rendezi. A trónon összegömbölyödve alszik a Gyerek. Bejön Erzsébet, fekete-barna gyászban, nagy kereszttel a nyakában.

ERZSÉBET Hányan lesznek?

KŐSZEGI A kiátkozók? Négyen...

ERZSÉBET Őkegyelmessége, Mátyus, Lodomér, és...?

KŐSZEGI Jőmagam.

ERZSÉBET Én szóba se kerültem?

KŐSZEGI Varjúnak?

ERZSÉBET Nincs egyetlen híve sem, ki mentené...

KŐSZEGI Mátyus jó szívvel van iránta...

Hallgatnak. Erzsébet áll, nem néz semerre.

ERZSÉBET Semmiképp nem menekedhet, ugye?

KŐSZEGI A Legátus kezében van – ha kiátkozza, ennyit nem ér az élete. Könnyet se ejt érte senki – kevély, hebrencs, buta király volt, megérdemelte.

Hallgatnak.

ERZSÉBET Velencei András hol jár?

KŐSZEGI Zalában.

ERZSÉBET Ki hozza?

KÖSZEGI Iván fiam... hét végére várjuk.
 ERZSÉBET Szóval akkor ő lesz... biztosan.
 KÖSZEGI Ő.
 ERZSÉBET Kár is másban reménykedni már...
 KÖSZEGI Magának kereste. Hét éve mondom a pápának – kígyó ez, szentatyám, tipord el, mert a nyakunkra tekeredik. Egy percig sem bíztam benne, már amikor Prágából hazajövet megláttam a trónon ülni: gyerekként is olyan zavaros képe volt: fehér arc híg, asszonyi szemmel. *(Erzsébet elsírja magát)* Na, ereddj innen! Ne itt gyászold magad, asszony! Keress inkább helyet a fiadnak, mert se befogadni, se ételt adni nem fog neki senki... a kiátkozottnak!

Erzsébet elindul kifele, szembetalálkozik a bejövő urakkal, zavartan félrehúzódik az útjukból.

KÖSZEGI *(Fülöpnek)* Az anyja volt.
 LADOMÉR Nagy természetű, nehéz nő. Hogy megszelídült a korrall!
 MÁTYUS Nem láttam jó ideje... hol él?
 LADOMÉR A hajszentlőrinci zárdában. Leromboltatta, aztán valami sugallatra újjáépítette, s most az otthona.
 FÜLÖP Szép jelkép. Kezdhethük, nádor?
 MÁTYUS A király a kápolnában vár. Hivassam?
 KÖSZEGI Kápolnában? *(felnevet)* Ó, az ájtatos manó!
 LADOMÉR Gyónt, áldozott.
 KÖSZEGI Utoljára, gondolom.
 FÜLÖP *(Mátyusnak)* Hivassa, kérem. Legyünk túl rajta... Nem szeretem az excommunicatot. Elvesztünk egy lelket, mindig úgy érzem...
 MÁTYUS *(kiszól)* Szóljanak őfelségének: kéretjük.
 KÖSZEGI Őfelségét? kéretjük!? Ó, ezek a finom árnyalatok! *(gúnyosan)* Hogy illik, nádor, essünk-e térdre, ha belép vagy elég alázattal fejet szegnünk, kis térdhajlással?
 LADOMÉR Még király.

Senki nem felel, hallgatnak, várnak.

MÁTYUS Kegyelmességében megszületett már a döntés? Az ítélet. Vagy ez a... találkozás változtathat még azon?
 FÜLÖP Őszinte leszek. Az ítélet készen van bennem – tizedennyiért kiátkozás jár. Excommunicatio, nem kérdés. *(nyomatékkal)* DE! Nem hinnék az Úr végtelen jóságában, ha nem vallanám, hogy a kegyelem a legmegátalkodottabb bűnös számára is üthet egy kis rést az ítélet falán. Mert ahol nincs kegyelem, ott Isten sincs jelen.

Belép László, az Érett. Sápadtan, megrendülten, önnön árnyékaként – mintha egy másik ember lenne. Odalép a Legátushoz. Átnyújtja neki a koronát.

ÉRETT Vegye át tőlem, a gondjaira bízom. Többé nem kívánok élni vele. *(meghajol a Legátus előtt)* Szentatyám! Nem kérek kegyelmet. Meghallgatást sem. Tisztában vagyok tettem súlyával. Gonoszságból, bosszúvágyból, nemtelen indulatból cselekedtem. Ezért nem kérek, nem is érdelek megértést, kegyelmet. Csak arra kérem kegyelmességedet, tettem hírét ne vigye magával a világba, népem és országom rossz hírét ne költse. Kilenc szentet adtunk az egyháznak, köztük három királyt, és e Szent Királyok között akadt egy férges is – az Isten bocsássa meg nekem, hogy ez pont én voltam. Nem ezt akartam... nem így... lelkemre esküszöm... *(sírva fakad, néma, könnytelen, tehetetlen sírással)*

Döbbenet nézik. Nem szól senki, csak állnak mellette, meghatódva. Legátus odalép a földön fekvőhöz.

FÜLÖP Állj fel!

ÉRETT *(nem felel)*

FÜLÖP Állj fel, fiam... és nézz rám!

Király nem mozdul, görnyedten térdel a lábuk előtt.

FÜLÖP *(lehajol, megfogja a hóna alatt, felemeli)* Jobban örülök egy megtért bűnösnek, mint száz igaznak... – mondta Jézus

ÉRETT De én ezt nem kérem! Nem akarom... engedjenek elmenni... kérem! *(feláll, elindul az ajtó felé)*

FÜLÖP Állj meg, király! Hallgass meg! *(Az Érett megáll, visszafordul, nem néz a Legátusra, senkire)* Ha rajtad, ki minden emberségből kivetkőzött latorként ujjongtál kínlódásomon, ekkorát fordított az Úr kegye, akkor én hogyan lehetnék csupán bosszúvágyam elvakult eszköze? Megaláztál, beszennyeztél, kigúnyoltál. De én azért jöttem ide, hogy rajtad és országodon segítek. Vajon segíték-e rajtatok, ha királyotokat kiátkozom, és cselekvő akaratától megfosztom... Nem! Ez csupán az én személyes bosszúm lenne. *(Kézébe veszi a koronát)* Ha megesküszöl, hogy lelked mostani szép állapotát megőrzöd, és a pápa kéréseit legjobb akaratod szerint teljesíted, feloldalak a kiközösítés, az egyházi átok alól...

ÉRETT Nem érdemlem meg, atyám.

FÜLÖP Tedd kezed a kettős keresztre, mely hited és hatalmad jele! Esküdj meg, hogy amit előttünk, a Szentszék és a magyar királyság képviselői előtt ígérsz, betartod, az alól kibújni, azt halogatni vagy ellenzőit bátorítani nem fogod!

Csend. Alig születik meg a szó.

ÉRETT Esküszöm.

FÜLÖP Pogányt, hitetlent, kéthitűt, izmaelitát, zsidót, szakadár keresztényt vagy eretneket semmilyen királyi hivatalban meg nem tűrsz...

ÉRETT Esküszöm.

FÜLÖP ... a kunokat megkeresztelled, letelepíted, keresztény szokások szerinti haj, szakáll- és ruhaviselőre szorítod...

ÉRETT Esküszöm.

FÜLÖP Izabella nejedet magadhoz veszed, vele gyerekeket nemzel... és... kun ágyasaidat se nyíltan, se titokban nem fogadod.

ÉRETT Isten engem úgy segéljen!

FÜLÖP Hívjátok Izabella húgomat! Saját kezűleg akarom átadni neki a megtért bűnöst...

KÖSZEGI *(dühötől remegve)* Szentatyám, szabadna egy szót, torkomat döfködi... hadd mondjam ki! Akkor lesz a nyilas kunból keresztény paraszt, amikor én kisasszonyka leszek!

FÜLÖP Téved. Ha nem hajolnak, olyan keresztes háborút zúdítunk rájuk, mint a hófergeteg. Maga a király fog az élére állni!

KÖSZEGI Melyik király? Mert kunok rokonára én egy vak lovat nem bíznék! Nem ám! Bocsásson meg! *(dühödten kimegy)*

Belép Izabella. Az apáca-ruha miatt sokkal fiatalabb, áttetszőbb jelenség.

IZABELLA Hivatott, atyám.

FÜLÖP Megszületett az ítélet...

Izabella riadtan néz az Érett Lászlóra.

ÉRETT Felmentettek.

IZABELLA *(zavartan, bizalmatlanul)* Nem... nem igaz... játszol?

ÉRETT Nem... feloldoztak. Bocsáss meg te is. Hogy elkergettelek, hogy szerelemből is, testi gyönyörből is csaltalak, hogy gyerekeket nemzettem kun anyáktól, és téged meddőn hagytalak... hogy fájdalmat okoztam és élvezettel néztem szenvedésedet... hogy idegen asszonyként életem foglya vagy... *(elhallgat)*

IZABELLA *(félve)* És ha megbocsátok... visszafogadsz? Asszonyoddá?

ÉRETT Holtomiglan... esküszöm. *(Izabella hozzásimul, szinte eltűnik a férfiban. A Legátusnak)* Menjünk, atyám, hirdessük ki a kegyelmet! *(kimennek)*

FIATAL *(ujjongva)* Ezt a színjátékot! Micsoda könnytenger! Kegyelem, megbocsátás! Szívjóság és nemesség! – És micsoda fordulat! Amikor beléptem: négy hideg szempár meredt rám, mint egy-egy jégdarab... Néztam a szemüket, és hallottam, ahogy a bordáim között gyorsul, gyorsul, szédültté gyorsul a szívem. – *(éli, suttogja, játssza)* Nyugalom, az Istenért! – csak lassan, nyugodtan, a fogak között szűrni át a szavakat: – „Bűnös vagyok. Nem kell bocsánat! Nincs bocsánat, szentatyám – vétkes vagyok.” Lassan! Nem szabad sietni. Hallom a szívemet... ha gyorsul, elvesztem. Négy szempár figyel... minden csöpp izzadság, minden lélegzetvétel fel van jegyezve... – „Ki ez az ember? – néznek – Ki ez, ki ily nyugodtan, sápadtan, remegés nélkül elvet mindent?” – „Semmit nem kérek, kezetekbe adom mindenem... országom, koronám! Vegyétek el!” – „Ki ez az ember?” Felteszem a kezem... bűnös vagyok, ne kegyelmezzetek... *(elmosolyodik)* csend, csend... percek telnek... csak lassan, nem szabad rájuk nézni... és egyszer csak... „Állj fel, fiam!” – nem bírom tovább, felnézek: Kőszegi arca, mint a levében főt cékla! *(nevet)* Viheti vissza Andrást Velencébe a Morosiniaknak – én

pedig szabad vagyok újra és király! A megtért bűnös! Nagy kincs! – A Legátus még egyszer látni akart elutazása előtt, Isten kegyének tartva megtérésemet... pedig csak a lassú, két kézzel visszafogott bűnös szív dobogása volt... *(neszt hall, hátravonul a trónterem sötétjébe)*

10. NÁSZ

Izabella jön hálórúhában, gyertyával. Benyit a sötét, üres trónterembe. Bejön, félve körülnéz.

IZABELLA Itt vagy?

KÉZAI Felséged az?

IZABELLA Úgy megijesztett!

KÉZAI Lépteket hallottam, gondoltam megnézem...

IZABELLA *(sietve indul kifele)* Jó éjszakát!

A kőterem falán átszűrődő nevetés kintről.

KÉZAI Cselédek...

IZABELLA Nem látta a királyt?

KÉZAI *(mosolyog)* Magával, kéz a kézben... a nászi szobában. Úgy örültem, hogy feloldozták! Kicsi királyom, üzött lelkem... Tudja, Bellaiza, valóban szükséges, hogy isten szeresse, akit az emberek gyűlölnék... szükséges.

Újabb nevetés, rohanás – érthetetlen vidám kiáltozás.

IZABELLA De vidámak, nem?

KÉZAI *(zavartan)* Virágvasárnap van... vége a böjtnek.

IZABELLA Ha fiam születne, Simon páter, tudja, hogy nevezném?

KÉZAI Fülöpnek.

IZABELLA István Károlynak, a nagyapák után. Árpádházi Anjou István Károly őfelsége – *(nevet)* és az egész csupán egy csecsemő. Olyan gögösek a kisgyerekek, nem? Mint egy-egy király. A miénk kétszeresen is az lesz. Apja fekete szemét, és az én lelkemet fogja örökölni, csuda emberke lesz...

Kint megszólal egy harang, összevissza lóbálva.

IZABELLA Mi ez?

KÉZAI A kisharang a kápolnából...

IZABELLA Ki járkal ott ilyenkor?

KÉZAI Megnézzem?

Indul az ajtó felé, felhevült kun arc, Törtel kukkant be.

TÖRTEL A király hol?

IZABELLA Nem tudom... A hálósobában... azt hiszem...

MÁTYUS *(jön ordítva)* Hol van őfelsége!? *(elkapja Törtelt)* Te mit keresel itt?

TÖRTEL A királyt! Az esküvőjére jöttem.

MÁTYUS Mindenütt kunok... Elleptek bennünket! Hol a király? Őrség, őrség! Takarítsátok ki a palotát!

Kőszegi érkezik, a hajánál fogva rángatja be Mandulát.

KŐSZEGI Ki küldte ezt az ágyamba? Micsoda disznóság! Hol a király? Magyarázatot kérek!

Kemencse jön tetőtől talpig szalagokba, virágokba, csengőkbe öltözötten.

KEMENCSE Félre az útból! Helyet az ifjú párnak! Itt jönnek! *(szórnivaló virágszirmokat oszt a bentlevőknek)* Éljen László, magyarok királya, kunok fejedelme!

TÖRTEL És szépséges arája, a Hold nemzetségének legfrissebb virága, Édua!

Érkezik az Érett László felővezetlen kun köntösben, ölében a meztelen Édua, koronával a fején. Hosszú menyasszonyi fátyol kigyózik utána, testét rejtí is, nem is. Nem érdekli. A király leteszi Éduát a trónra, megfogja Izabella kezét, és keményen, szinte erőszakkal lenyomja Édua mellé.

ÉRETT Barátaim! Magyarok és kunok! Köszönöm, hogy új nászomat, fejedelmi házasságomat jelenlétetekkel megtiszteltek. Két vérből való vagyok, két összebékíthetetlen vérből. Úgy illik, és magam is arra vágyom, hogy mindkét véremnek teljes családja legyen. Izabellát, gyermeki tisztaságban fogant nászom királyi asszonyát, szeretem, holtomiglan holtáiglan el nem hagyom. *(Magához húzza, megcsókolja. A kunok örömujjongása)* Másik oldalamon pedig testem gyönyörűsége, lelkem szabadsága, Édua. Holtomiglan, holtáiglan. Itt, a színetek előtt ezennel mindkét nőt feleségül veszem – hozzátok az érseket!

KŐSZEGI *(nekimegy)* Darabokra szaggatlak nyomorult. El a királyi tróntól!

Törtel és Kemencse durván leverik Kőszegit a lábáról, nyakába kötelet vetnek, tartják, mint a vásári medvét. Itt halál lesz.

MÁTYUS *(szinte sír dühében)* Mire jó ez, felség!? Bemocskolni trónt, házasságot, szent esküvést... miért?

LADOMÉR *(érkezik)* Átok! Örökös, halálos átok rád és minden fajzatodra! Ne leljen békét a lelked, sírt a tested! Soha, míg ember él!

ÉRETT Átkoztok, szidtok engem, gyalázatosok!? *(sorban odamegy hozzájuk, először a földre szorított Kőszegihez, majd Mátyushoz, Ladamérhoz)* Te, aki behívtad... te, aki letérdeltél előtte... te aki a híreket a fülébe sugdostad... te, aki királyodat eladtad? Ki merészel engem becsstelennek nevezni?!

LADOMÉR Keresztes háborút kérek ellened, az egész ország ellen!

ÉRETT Eddig is az folyt a padló alatt, gyerekkorom óta. Percnyi nyugtom nem volt töletek. Elég! Mostantól ura akarok lenni a magyaroknak, kik nekem nem uraim. A hűtlenek és becsstelenek ne tanítsanak engem becsületre, amelyről soha meg nem felejtkeztem. Ne hívjanak engem Lászlónak, ha ezért bosszút nem állok, és szemeiteket ki nem szúratom. Az országot pedig kivesszük Róma kezéből, önmagunk szentjei és júdasai leszünk! Gyerünk innen boldogságom asszonyai – mától kezdve országunk a szél, fővárosunk a Tisza, és minden becsületes ember a népünk... kövessetek! *(kimennek. Lovak nyihogása, ének, örömteli visongás, nevetés kíséri távolodó lépteiket)*

11. ÁLOM

A trónon ül a Gyerek. A korona az ölében.

GYEREK Mikor kicsi voltam, és még élt apa, egy nap észrevettem, hogy egy deszka... ez itt, kijár. Egy szög tartotta csak. És én bebújtam. Hallottam, hogy keresnek, tűvé tették a palotát: „kútba esett, vízbe fúlt, hol van, istenem!”... teltek az órák, esteledett És ahogy ott ültem a sötétben, egyszercsak meg-éreztem apa köntösének a szagát, mint a viasz, olyan volt, édes, orrot bosszantó... Akkor hallottam először azt, hogy „álmában megölni” Úgy elcsodálkoztam, „hogyhogy álmában?” Hiszen akkor csak álmodja a halált... És mégsem bír felébredni? Annyit gondoltam erre... És amikor alvó embert láttam, mindig eszembe jutott... alszik... meg is ölhetnék. *(nézi a trónt)* Hm... már nincs itt az a deszka, beszögezték – jó, hogy nem maradtam bent.

Bejön Erzsébet, feketében, öregen, sírástól felázott, vörös szemmel.

ERZSÉBET Kicsi fiam, miért nem alszol... éjszaka van!

GYEREK Mikor jön a csehországi?

ERZSÉBET Micsoda?

GYEREK Már nem is emlékszel, anya? Pedig hogy féltünk! Most már nem félünk tőle sem... senkitől.

ERZSÉBET Na, elég! Gyorsan ágyba!

GYEREK Hadd nézzem meg még egyszer! *(odaszalad a koronához)* Milyen szép! Az én hajszálaim is benne vannak, biztosan.

ERZSÉBET Holnap majd felteszed... Gyerünk a szobádba! *(tuszkolná, de a Gyerek kisiklik)*

GYEREK Azt álmodtam, hogy... *(észreveszi a bőrök között alvó Érettet)* Ki az a bácsi ott?

ERZSÉBET A király... gyere már fiacskám!

Gyerek nézi az alvót, le nem tudja venni a szemét róla. A félmeztelen Érett királyt, a testére fonódó Éduával.

GYEREK Hadd, nézzem egy kicsit! Milyen mélyen alszik. Vajon mit álmodik? Csak egy kicsit még, anya!

Bejön Mátyus.

FIATAL Gyűltök már? Gyűltök?

MÁTYUS A kun vezér nem jött még?

ERZSÉBET *(betakarja az Érettet)* Pszt! Halkan... alszik még...

FIATAL Mint a genny a bőr alatt... Gyűltök, hogy megöljétek... ki teszi meg, lássuk!

MÁTYUS Ladomér keresztes hadat kért a pápától, Ausztria kétezer lovagot ígért.

ERZSÉBET Ne oly hangosan, az istenért! *(Testével takarja, védi)*

MÁTYUS Nincs mód szembeszállni velük, Erzsébet... értelmetlen öldöklés lenne...

ERZSÉBET Hadd, vigyem el... a zárda befogadna. Soha nem tudja meg senki.

MÁTYUS Kőszegi országos hadfelkelést hirdetett a király ellen... maga állt az élére.

ERZSÉBET Tessék, vedd a koronát, és mondd, hogy eltűnt! Nem fogja látni többet senki... esküszöm!

ÁRBUZ *(bejön, zaklatottan)* Senki... Egyetlen egy sem! A hét nemzetség közül... nem fogadja be senki!

ERZSÉBET A ti fajtátok... a miénk!

ÁRBUZ *(Mátyusnak)* Nem akarja senki. Vigyétek!

MÁTYUS Nekünk nem kell! Élve? – Minek gyötörtetnénk halálra a Kőszegiek kezén – az új király börtönében.

ERZSÉBET *(hadarja)* Hadd vigyem magammal! Eltűnt, belefűlt a Tiszába, látták testét a folyóban bukdácsolni... itt a ruhája, sározd be, áztasd be, szaggasd meg...

MÁTYUS Nem lehet. Ha nincs meg a test, Kőszegi felforgatja egész Kunországot utána. Nem lenne percnyi békétek sem, a szagotokat is gyűlöli... miért kegyelmezne?

Csend, nézik az alvó királyt.

ÁRBUZ És akkor?

MÁTYUS Itt nem maradhat.

ÁRBUZ *(hirtelen döntéssel)* Asszony, küldd be a fiaimat!

ERZSÉBET Hadd vigyem el...

ÁRBUZ *(keményen)* Menj már! *(kilöki a tehetetlent)*

MÁTYUS Én sem maradok...*(odalép az alvó királyhoz)* Aludj, felség, jobban szeretted nálunk az életet... *(kimegy.)*

Bejön Törtel és Kemencse.

Árbuz odalép a fekhelyhez, lehajol, Éduát lefejtí az alvó királyról.

ÉDUA *(félálmában)* Ki az?

ÁRBUZ Vigyétek!

Édua feleszmél, rádöbben, mi történik – a két suhanc alig bírja lefogni, száját betömve, nyüszítve, kapálózva kivonszolni. Árbuz nézi a testet.

ÁRBUZ *(halkan)*
 Bezén attamaz kenze kikte,
 Szenlészen szen adon dösön szen küklön,
 Nitziégen gerde ali kikte...

Törtel és Kemencse apjuk mellé állnak, együtt mormolják a kun Miatyánkot. Az ima kiterjed, betölti a sátrat, mintha egész Kunország mormolná

...bezén akomozne oke mezne
 Ber bezge pibütör küngön,
 Il bézen méne mezne,
 Neszem bezde jermez bezge...
 Ilmte bezne olgyamanga
 Kutkor bezne olgyamanna...
 Szen borson boka
 Csalli bocson igyi tenger
 Ammen...

A két fiú rátérdel az Érett László karjaira, és Árbuz elkeseredett, dühödt döfésekkel véres cafatokká aprítja a testet – csak anyajegyeiről ismerték fel, mondják. A három nő lepedőbe teszi, és felemeli, útrakészen. A háttérben, az oltáron felfénylik a Herma, arany vonásai táncolnak a gyertyák fényében. Lodomér kiterjesztett karokkal, mint égen köröző rablómadár áll a Herma előtt.

LADOMÉR Nem! Ide ne hozzátok! Szentségtelen, átkozott király volt – testét vesse ki a föld, lelkét az ég, emlékét az emlékezet. El innen!

Becsukja a kaput. A három nő áll, feketébbek az árnyékuknál. A lepedőből lassan, mint a percek, csepeg a vér.

ÉDUA Vigyük a Tiszába.

IZABELLA Nápolyba, a családi kriptába.

ERZSÉBET Apja mellé, Budára.

EGYÜTT Vigyük.

Nézik a királyt. Nem mozdulnak.

Sötét

Szarvasgede, 2005